

picat i lligat

Revista d'informació cultural del Conservatori Professional de Música d'Ontinyent

curs 2010-11 - any VIII - núm. 11

**"Per la conservació i el respecte a les nostres serres"
el CPM d'Ontinyent i la Colla l'Arrel planten junts la seua llavor**

**El CPM d'Ontinyent
al Palau de les Arts**

**Premis Ciutat d'Ontinyent '10
entrevista amb els guardonats**

Commemoracions: Franz Liszt, 200 aniversari - Gustav Mahler, centenari

CONSERVATORI PROFESSIONAL DE MÚSICA D'ONTINYENT

CONCERT BANDA SIMFÒNICA

**divendres 27 de maig de 2011
a les 19.30 h.**

Sala Gomis d'Ontinyent

www.conservatoriontinyent.com

AJUNTAMENT d'ONTINYENT

Sumari

Editorial	4
Saluda del director	5
Per la conservació i el respecte a les nostres serres	6
Premis "Ciutat d'Ontinyent'10"	11
Actualitat	
Per un Conservatori en condicions	14
Homenatge a Aurora de Juan	16
Programa didàctic al palau de les Arts	18
Master class amb Carlos Gil	24
Intercanvi Conjunt de Corda d'EE a Almansa	26
NOTICIES	28
La nota solidària	
Anem de reforestació	32
L'aula de Percussió amb l'Alzheimer	33
Reflexions sobre estètica i repertori	34
Els cucs musicals	36
El músic: persona que no sap parlar?	37
Llarga vida al clarinet	38
Commemoracions	
Franz Liszt, ànima virtuosa	39
Mahler y la Naturaleza	42
La importància del record	
El gènere de la creació artística	45
Rebecca Clarke	47
Estudi d'un artesà 8 segles de lutheria,	
Cap. 3: Barroc	48
Memòria gràfica	52
Anecdolari Musical	55
La Batuteca	57
Passatemps	61
Agenda	63
En clau d'humor	64
Cites i frases	65
La Coda	66

Picat i Lligat no es responsabilitza de les opinions expressades a la revista.

picat i lligat curs 2010-11 - any VIII - núm. 11

Edita:

CONSERVATORI PROFESSIONAL
DE MÚSICA D'ONTINYENT

Plaça de la Coronació, 27
Tel. 96 238 85 98 - Fax 96 291 42 62
46870 ONTINYENT (València)
e-mail: 46021861.secret@edu.gva.es
picatilligat@conservatoriontinyent.com
www.conservatoriontinyent.com

Coordinació i Redacció:

Jose Vicente Rosell Climent
Noelia Ferrando Arbona

Dipòsit Legal:

V-1542-2008

Disseny, impressió i maquetació:

Gráficas Minerva Sucesores, S.L.
www.graficasminerva.es

Col·laboren:

Josep Manel Garcia, David Gironés, Colla l'Arrel,
Silvia Graullera, Victor Gil, Jordi Revert, Àngela Úbeda,
Marta Gironés, Sofia Pla, Jorge Sanegre, Claudia Montero,
Ruth Revert, Pili Ferrero, Tono Calabuig, Joan Soler,
Andrea Sanz, Juan J. Silvestre, Miquel A. Ibiza, Lorena Pardo,
Paula Blasco, Andrea Muñoz, Ramón García, Noelia Javier,
Federico Rocafort, Marisol Albuixech, Amparo Bonet,
Susy Sentamans, Vicent Ferrús, AMPA del conservatori.

Estimats lectors,

En aquests temps en que la societat demostra una especial sensibilització sobre la importància de preservar l'entorn natural per a les generacions futures, el nostre conservatori s'ha mostrat més implicat que mai amb la causa. Aquest curs, de la mà de la Colla ecologista l'Arrel d'Ontinyent, hem encetat un programa d'activitats entre les quals es troben el Concert Solidari a benefici de les nostres serres, al Teatre Echegaray, la jornada de Reforestació al Pla de la Balarma i diverses xerrades didàctiques, tot enfocat a construir un conservatori més conscient de la realitat que ens envolta i de tots els valors que es poden inculcar a l'ésser humà mitjançant la música; perquè a més els artistes som persones especialment sensibles. Aquestes atractives propostes cobren especial actualitat en un món globalitzat on la protecció del medi ambient demanda un compromís cultural, social i institucional.

En un sentit més simbòlic, el Conservatori Professional de Música d'Ontinyent com a centre cultural i educatiu, s'esforça cada dia en plantar una llavor en cada cosa que fa amb l'esperança de contribuir en el present i per a un futur en el desenvolupament d'una societat més evolucionada i fonamentada en valors perdurables, perquè pensem que prendre consciència de nosaltres i del nostre entorn ens permet avançar i ser qui som hui però també ens obri les portes al demà.

I conservem la nostra natura per tot el que hem dit i per tot el que ella ha aportat al món de la música, sent font d'inspiració per als més grans compositors que transformaren en so totes les emocions que Ella els va provocar. No oblidem l'evocació de l'ambient pastoral a la 6a. Simfonia de Beethoven, les muntanyes de la Simfonia Alpina de Richard Strauss, els boscos a l'obertura de "El cazador furtivo" de Weber, l'origen de la Terra a la Consagració de la Primavera d'Igor Stravinsky i tantes i tantes altres.

Aquest és el nostre repte i la nostra responsabilitat.

Per últim, un especial agraïment a tots els col.laboradors i participants de *Picat i Lligat*, que amb les seues aportacions fan possible aquesta publicació. Moltes gràcies a tots.

La redacció

Actuació del cor amb la professora Inma Mateu, al Concert Solidari.

Saluda del Director

El Conservatori és un sempre viu arbre que pot donar formosos i saborosos fruits: els fruits de les il·lusions de les persones que a ell volen aplegar-se i participar. La revista del Conservatori Professional de Música d'Ontinyent, és un molt bon fruit

Aquesta publicació resulta d'un treball acurat dels redactors amb l'afany que servisca com a suport i mitjà de comunicació d'assumptes diversos, en temps diversos, emocions diverses, i aspiracions comunes, però: aplegar-se i participar.

Cada cop que arriba el moment de la publicació sembla que esclata una gemma la qual duu gestant-se quasi un curs. Un batec submergit, una velada impaciència hom fa present: que dirà la gent que s'aplega i participa?

Els reptes que com a centre vèiem fa uns quants anys enrere, van palesant-se en realitats palmàries que evidencien en alguns aspectes la complexitat i dificultat dels temps que vivim. Creure que el temps ens passa pel costat sense afectar-nos representa un complex, fill d'altres temps ja passats. Aquesta publicació esdevé camí, un de tants que ens anuncien l'avenir. Els camins, en veure'ls o tan sols en imaginar-los, ens conviden a dreçar-los. Que un centre com el nostre ofereisca itineraris de formació, de convivència en la cultura, d'activació estètica i artística, brinda portes i finestres obertes per on entra i ix la vitalitat, la música del temps que cadascú, des del seu estadi, habita com a espai. I ja no hi ha edats que diferencien, sinó espais en blanc que han anat escrivint-se i que aniran escrivint-se en companyia del temps que passa, i en passar ens creix. I serem l'olorosa herba, els bells arbres, els seductors fruits, les necessàries ombres que han d'haver a l'ampla senda de la convivència generacional. L'itinerari té un sol sentit; uns van més avançats, altres ja travessaren l'horitzó, i molts en vindran darrere. Volem contribuir a que noves generacions s'abellisquen a transitar-lo i de tot el que troben, també com nosaltres, en facen un tast.

Són temps ben interessants, malgrat tot, per regenerar esperances. Un model és només que això, un model. Poden haver-ne més i, més saludables?... Benvinguda, al meu parer, aquesta publicació carregada d'esperances. I al vostre?

Josep Manel Garcia Company
Director del conservatori

Per la conservació i el respecte a les nostres serres

Aquest lema va constituir la llavor a partir de la qual ha nascut la relació entre la Colla l'Arrel i el Conservatori Professional de Música d'Ontinyent. El punt de partida que inicia la col.laboració entre dos entitats que no es coneixien, però que vegeren un motiu d'unió davant la causa i posaren en comú els seus mitjans i esforços per fer el que podien, després dels incendis que assolaren gran part de la vegetació de les nostres muntanyes el passat setembre. La Colla l'Arrel ja tenia la seua trajectòria feta al respecte, i el conservatori no podia quedar-se indiferent després del que havia passat, així que seguint la línia solidària que encetàrem fa uns anys, la idea d'una col.laboració ens va entusiasmar a tots. El que podíem fer per les nostres serres i en conseqüència, també els valors educacionals que esdevindrien per als nostres alumnes, era indiscutible.

I tots els projectes han anat materialitzant-se al llarg del curs. Primer amb un Concert Solidari que tingué lloc el passat 15 de desembre al Teatre Echegaray d'Ontinyent, i que va fer possible la

professora Inma Mateu Fortuño, al front dels Cors d'EE i les Bandes de 1r a 4t de GP, fent gaudir a un pati de butaques reboçant de gent. Gràcies a tots ells, músics i públic, aconseguiren recaptar 1500 euros destinats a la compra de plançons per a reforestar, eines de treball i activitats didàctiques. Eixe dia un representant de la Colla, va llegir un manifest preciós que reproduïm després perquè pugueu gaudir-lo.

El 23 de febrer, el president de l'Associació Fran Quesada, ens va oferir una xerrada didàctica al Saló d'Actes, adreçada a un gran sector d'alumnat d'Ensenyances Elementals. I per últim el dissabte 5 de març la Colla i el conservatori organitzaren un jornada de reforestació al Pla de la Balarma, a la qual quedava convidada tota la comunitat educativa. Una alumna del centre ens contarà més avant tot el que férem eixe dia.

Des de Picat i Lligat volem donar les gràcies a la Colla ecologista l'Arrel per tot el que hem après d'ells i per ajudar-nos, mitjançant els seus valors, a ser millors persones i músics més compromesos.

Públic assistent al Concert Solidari.

Manifest en homenatge a les muntanyes

*Després del foc, la cendra encara crema,
i al seu pas, no ha quedat viu ningú.
Han mort de nou les serres d'Agullent
la font Masiana i l'ermita de Sant Vicent,
la Penya Alta i l'Alt del Torratger,
el Bancal Redó, el Pla de les Vinyes i Viverets.
El barranc de Bocairent, el dels Tarongers i Masarra,
el Pla de Llobregat, el del Quincaller i la Penya Roja,
el barranc de l'Àguila,
el barranc de Palacios,
l'alt dels Carlistes, la Soterranya,
Galindo, l'Escalerola, el corral de l'Aracila, Riello, Ponce.
Tants puntals, llomes, alts,
plans i barrancs, han quedat orfes, que els ulls,
quan passes pels trasquilons que ara són les sendes i camins,
no saben on mirar per no cegar-se de tanta pena.
Hem perdut molt, hem perdut tant,
que el nom del nostre poble,
en part, s'ha cremat.
Maleïts per sempre, allà on vagen,
allà on parlen, allà on visquen,
aquells que ens han cremat.
Ara són cendra,
i sobre la cendra creixerà tot nou.
Reixirà l'espígol, la pebrella i el timó,
el cepell, el romer i l'argilaga,
la coscolla i el fenoll,
després creixerà la carrasca i el pi,
el roure i l'auró, el fleix i el llidoner, l'om i el garrofer.
No penseu que ens han vençut,
un poble, que és poble i es sent poble,
mai es deixa véncer.
Perquè des del barranc Aspre fins a Pospelat,
passant per la Vall Seca, el Pla de Simes i Gamellons,
els Cabeços del Navarro i Tirirant,
el barranc Gran, el de Morera, Gorgorròbio i Bencenill,
l'alt de Figueroles i Sant Esteve,
el barranc de la Puríssima i el Cabeço Gran, som poble,
i tenim com a sang l'aigua del Pou Clar,
que es transforma en artèria quan rega tota la Vall.
Hem nascut de l'horta i el secà,
vivim sobre aquesta terra
i els camps i els bancals ens han donat la seua vida.
No mirem cap endarrere, només mirem cap endavant,
però si volem seguir sent poble,
no podem deixar enrere les nostres muntanyes, barrancs i plans,
ni tots els tresors que amaguen ni els que mostren a cada pas,
Si aquesta terra tot ens ho ha donat,
si és la que ens ha vist nàixer,
tenim un deute com societat en ella.
Ara toca unir forces, treballar tots junts,
les muntanyes que ara són òrfenes,
demà seran l'ombra dels nostres fills,
l'herència dels que som ací.*

David Gironés Micó

COLLA ECOLOGISTA L'ARREL

Una aposta pel medi natural

<http://arrel-ecologista.blogspot.com/>

La [Colla Ecologista L'Arrel](#) és un col·lectiu que forma part de [Bosc Viu \(Plataforma per la defensa dels ecosistemes forestals valencians\)](#). Naix l'any 1990 dins del **Grup d'Escoltes Màfeking** d'Ontinyent amb la finalitat de gestionar un xicotet viver forestal i iniciar un programa de reforestacions en un paratge emblemàtic del terme municipal. L'àmbit d'actuació del col·lectiu és fonamentalment de caire local i comarcal.

El germen del col·lectiu va aparèixer dins del **Grup d'Escoltes Màfeking** d'Ontinyent i va estar format per un grup d'uns 10 joves, de 17 i 18 anys d'edat. El que pretenia aquest grup fundacional era crear i gestionar un viver forestal d'arbres i arbusts autòctons, amb l'objectiu de realitzar reforestacions en les serres al voltant d'Ontinyent.

El primer viver forestal va ser instal·lat al pati dels locals que ocupa el grup d'escoltes i que són propietat de la Parròquia de Santa Maria. Això va ser possible gràcies al suport econòmic de l'**Ajuntament d'Ontinyent** i, amb poc més de 20.000 pessetes, es varen comprar uns cossiols i un poc de substrat orgànic per a sembrar els primers plançons.

L'any següent (1991), el projecte creix amb la incorporació de joves que no pertanyien al grup escolta.

El tercer any de vigència del projecte (1992), aquest s'integra en el **Centre Excursionista d'Ontinyent**, gràcies al qual s'inicia la col·laboració amb **Caixa Ontinyent**, que a partir d'aquests moments, serà el benefactor del col·lectiu. Aquest període dins del Centre Excursionista d'Ontinyent durarà entre dos i tres anys, i acaba quan la **Colla Ecologista L'Arrel** es inscriu al Registre d'Associacions de València el **13 de març de 1995 (Secció 1a. Núm. 7122, data 3/5/1995)**.

En els darrers anys, el radi d'acció del col·lectiu s'ha vist ampliat amb l'inici d'altres actuacions.

VIVER FORESTAL I REFORESTACIONS.

La finalitat d'aquesta secció és la de promoure els valors ecològics, socials, educatius, culturals i econòmics dels ecosistemes forestals; potenciar entre la ciutadania la importància que tenen aquests ecosistemes en el manteniment de l'equilibri natural, denunciar el lamentable estat de degradació de les masses forestals i difondre la necessitat de recuperar els boscos primaris, que la sobreexplotació dels recursos ha portat pràcticament a la seua desaparició.

L'experiència prèvia del grup en la gestió del viver forestal i en les reforestacions era inexistent. El treball realitzat al llarg dels anys, els contactes amb altres col·lectius locals que treballaven en la mateixa línia i l'opinió dels biòlegs, junt a la del moviment ecologista valencià, que en aquell moment es trobava organitzat en la "**Coordinadora per la Defensa del Bosc**", a poc a poc, ha anat configurant i nodrint la filosofia de treball de l'associació.

En l'essència del projecte que aglutina el viver forestal i les reforestacions, es troba l'esperit que hi ha al darrere de l'obra literària "**L'home que plantava arbres**" de l'escriptor provençal **Jean Giono**. Segons explica en 1957 l'escriptor, en una carta adreçada al Conservador d'Aigües i Boscos de la ciutat de Digne, la finalitat d'aquest llibre era la de fer estimar els arbres o, més exactament, fer estimar el fet de plantar arbres. Els recursos que el col·lectiu disposa per a aconseguir aquest objectiu tan ambiciós són ben reduïts, però la tenacitat i la il·lusió demostrada en aquests vint anys ha quedat ben palesa. Al darrere hi ha però, l'obstinada lluita per la consecució d'un xicotet somni com és el de gaudir d'una massa forestal estratificada i en bon estat.

A) Viver Forestal

El viver forestal sempre ha estat ubicat en els locals del **Grup d'Escoltes Màfeking** d'Ontinyent i és gestionat de forma que qualsevol persona pot replegar plançons, amb la condició de que siguin usats en reforestacions d'espais forestals.

Al viver forestal es reproduïxen plançons de les següents espècies arbòries i arbustives: **roures de fulla petita** (*quercus faginea*), **carrasques** (*quercus ilex ssp rotundifolia*), **marfulls** (*viburnum tinus*), **aranyoners** (*prunus spinosa*), **arbocers** (*arbutus unedo*), **arç blanc** (*crataegus monogyna*), **freixes de flor** (*fraxinus ornus*) i **aurons** (*acer opalus ssp granatense*), per a la qual cosa, es realitza prèviament una recollida de llavors en diferents indrets de la comarca.

b) Reforestacions

Amb la creació del viver forestal, el col·lectiu enceta un programa de reforestacions populars, en què, almenys una vegada a l'any, es convida a la ciutadania en general per a que participe de forma activa.

Les reforestacions són fonamentades en tres pilars bàsics:

Respecte de la vegetació prèvia. La vegetació serial resultant dels processos de regeneració natural ha de ser totalment respectada, perquè res garanteix que els nous plançons arrelen amb èxit.

El bosc no està format només pels arbres. Els boscos primaris són ecosistemes en què conviuen una gran varietat d'espècies vegetals i animals, entre les que s'estableixen relacions d'interdependència.

Lluita contra els monocultius, especialment els de pins. Les arbredes de pins, que no boscos, són sistemes molt fràgils i vulnerables a l'atac de les plagues. Un bosc amb alta diversitat d'espècies i ben estructurat, sempre disposarà de majors defenses contra qualsevol amenaça.

Les reforestacions es realitzen amb espècies arbòries i arbustives, mitjançant procediments manuals, on es fica un major èmfasi en la qualitat que en la quantitat.

Des dels inicis, la tasca dintre del viver forestal i en les reforestacions, ha tingut com a referent

de primer ordre, el **Carrascar de la Font Roja**, a causa de la seua proximitat a La Vall d'Albaida. Aquest fet ha determinat la selecció de les espècies a reforestar.

Partint del precepte que els sistemes naturals han d'evolucionar de forma espontània i que, abans de realitzar cap tipus d'intervenció, és important respectar la vegetació existent i el ritme de successió de les diferents comunitats vegetals, **amb aquestes reforestacions es pretén introduir espècies vegetals que pràcticament han desaparegut de les serres de la nostra comarca o es troben presents només de forma testimonial.**

D'altra banda, hi ha en estudi, la realització de **micoritzacions**, esperant que aquestes estimulen el creixement dels plançons.

HORT URBÀ ECOLÒGIC

Actualment l'horta s'hi localitza a la perifèria de la població i ocupa una extensió de 5 fanecades. Està conreada en la seua totalitat i participen d'aquest projecte, entre persones directes i indirectes, unes 60 persones si fa no fa. L'edat és variada a l'igual que l'origen de naixement de les persones que la cultiven. La finalitat del projecte és recuperar l'horta i els seus usos tradicionals, a més d'altres objectius entre els quals podem posar com a exemple:

Prestigiar, conservar i aprofitar l'horta d'Ontinyent.

Oferir un benefici social, humà i econòmic a les persones que s'integren dins d'aquest projecte.

Fomentar l'autoconsum i l'autoabastiment de productes locals.

Conservar el sistema de rec d'Ontinyent, a l'igual que les terres d'horta que encara resten i donar-los una utilitat real, pràctica i beneficiosa.

Apostar per l'agricultura ecològica i a petita escala, pel consum local i els mètodes tradicionals, tal com recomanen les Nacions Unides en un informe publicat en abril de 2008.

Fomentar el contacte de les persones en el seu medi.

Fomentar la sociabilitat, ja que al compartir terreny amb altres usuaris, s'aconsegueix la so-

cialització i la col·laboració entre persones que comparteixen un mateix lloc de reunió i treball.

Tots els productes que s'extrauen són per a consum propi, són ecològics i majoritàriament autòctons, tot i que aquesta part, és la que cal millorar en el futur, atesa la dificultat per encontrar planter autòcton i coordinar a tots els usuaris.

Fins ara s'han superat totes les dificultats plantejades a l'inici del projecte, l'escepticisme general i la poca confiança que s'hi té quan els projectes són comunitaris i participen gents desconegudes. L'horta majoritàriament s'ha respectat, no hi han hagut dificultats i el projecte continua endavant en els terrenys cedits pel constructor ontinyentí, José Vicente García.

GRUP D'EDUCACIÓ AMBIENTAL

Respectar i tindre cura de la natura, són valors que han de ser introduïts en els xiquets i els joves des de molt prompte, per a familiaritzar-se així, amb les tasques que permeten tindre cura de l'entorn. Tot açò garantirà en un futur, el fet que puguen viure en un planeta molt més saludable i bonic.

Per això, dins de la **Colla Ecologista l'Arrel**, des del curs 2009-2010 es realitzen unes activitats infantils molt interessants dirigides a xiquets/es (de 0 a 10 anys) junt als seus pares i mares. Es tracta d'activitats lúdico-educatives en l'àmbit mediambiental, mitjançant les quals, els xiquets aprenen de forma amena i prenen consciència sobre diferents aspectes de l'ecologia.

Els temes que es tracten fan referència a respectar la vida i la natura, tindre cura i preservar els animals, introduir-los en l'ús d'energies alternatives, ensenyar-los els valors del reciclatge, etc...

La periodicitat de les activitats és d'una al mes, en cap de setmana, totalment gratuïtes i utilitzant diferents espais, com ara la muntanya, refugis de muntanya, parcs municipals, locals socials, etc...

Un dels aspectes més interessants a destacar d'aquestes activitats i jocs és el fet que pares i fills realitzen les activitats junts, en contacte amb la natura, com una manera saludable de compartir el temps d'oci i lleure. També es pretén que siguen activitats poc dirigides i molt manipulatives, on

siguen els participants, els que experimenten i traquen les seues conclusions sobre el tema tractat.

Altres activitats a destacar són: **SILVICULTURA**: Aquest es tracta d'un grup que realitza aclarides de pins en zones que, després de l'incendi forestal de 1994, estan densament poblades. **GRUP EXCURSIONISTA**: També s'organitzen eixides a peu per al cap de setmana amb la intenció de promoure un ús adequat dels espais naturals. **PLA EÒLIC DE LA SERRA GROSSA**: Comissió que té l'objectiu d'aturar el Pla Eòlic Valencià en la Serra Grossa (Zona 13), amb la intenció final que el Pla Eòlic Valencià situe els parcs eòlics de manera racional, sense industrialitzar i desfer les nostres serres. **ECOFÒRUM D'ONTINYENT**: Espai d'encontre per a la discussió sobre temes mediambientals i centre de documentació.

SUPORTS I COL·LABORACIONS

Tot aquest esforç ha sigut i és possible gràcies al recolzament de diferents entitats.

Caixa Ontinyent: Des de 1995 finança les diferents activitats realitzades.

Grup Escolta Màfeking d'Ontinyent: El viver forestal es troba instal·lat al pati dels locals que ocupa el grup d'escoltes.

Parròquia de Santa Maria d'Ontinyent: Els locals que ocupa el grup d'escoltes són propietat d'aquesta parròquia.

Ajuntament d'Ontinyent: Va realitzar el finançament del viver forestal durant els primers dos anys (1990 -1992) i, quan cal, facilita un vehicle per a pujar les ferramentes i els plançons a la zona de reforestació.

A més a més, no cal oblidar els centenars de ciutadans que han participat en les diferents actuacions. En aquest cas, s'hauria de fer menció especial a col·lectius com ara el Centre Excursionista d'Ontinyent, València amb bici (Acció Ecologista Agró), Consell Local de la Joventut d'Ontinyent, Grup Escolta Màfeking d'Ontinyent, CONVOI, Grupo Excursionista Picote (Titaguas), Club Integral de Muntanya (València), etc... i com no al **Conservatori Professional de Música d'Ontinyent**.

Entrevista als guardonats dels "Premis Ciutat d'Ontinyent '10"

Aquest curs ha tingut lloc la segona edició dels "Premis Ciutat d'Ontinyent a l'estudi musical", que convoca el Conservatori Professional de Música d'Ontinyent i patrocina l'Ajuntament d'Ontinyent. En aquesta ocasió han estat repartits de la següent forma en cadascuna de les modalitats:

Corda . . .	Silvia Graullera (Viola)
Piano i Percussió . . .	Víctor Gil (Piano)
Vent-Metall . . .	Jordi Revert (Trombó)
Vent-Fusta . . .	Àngela Úbeda (Oboè)

El premi consta d'una dotació econòmica de 200 euros per cadascuna de les modalitats convocades, que van directes a l'estudiant. Aquests s'atorguen als millors expedients acadèmics fins a 4t curs de Grau Professional. La garantia del bon ús d'aquestes ajudes és la matriculació efectiva al curs següent.

L'entrega de guardons es va realitzar a un acte celebrat el passat 26 de gener, amb l'actuació de cadascun dels premiats al Saló d'Actes, i al que assistiren l'alcaldessa d'Ontinyent Lina Insa, la regidora d'educació Maria Abad i la tècnica d'educació Emilia Tortosa.

Silvia Graullera, (Viola), Víctor Gil (Piano), Jordi Revert (Trombó) i Àngela Úbeda (Oboè)

Picat i Lligat ha volgut conèixer millor als protagonistes d'enguany, a través d'aquesta entrevista. Enhorabona als quatre!!!

1. QUE HA SUPOSAT PER A TU, ESTAR ELEGIT GUANYADOR DEL PREMI "CIUTAT D'ONTINYENT" EN LA TEUA ESPECIALITAT?

Àngela: Doncs un reconeixement a l'esforç i una forma d'animar a continuar treballant.

Jordi: Per a mi aquest reconeixement a supo-

sat que ara tinga més ganes i més il·lusió de seguir estudiant en el conservatori ja que aquest premi significa que vas per un bon camí.

Silvia: Hem vaig alegrar molt, ja que no m'ho esperava i crec que és una bona forma de motivar-nos per a continuar estudiant música.

Víctor: Una gran satisfacció i a la volta una motivació més per a dedicar-me de ple a l'estudi i formació en el món de la música.

2. PERQUÈ VAS TRIAR ESTUDIAR MÚSICA, I EL TEU INSTRUMENT EN CONCRET?

A.: M'agradava molt la música. Vaig escollir l'oboé perquè era un instrument que m'atreia molt, que era desconegut per a mi i que tenia un so molt bonic.

J.: A mi quan era menut m'agradava molt anar a les entrades de bandes o qualsevol acte on hi isqueren bandes de música tocan ja que molts dels meus familiars son músics i m'han ensenyat aquesta manera de viure.

Vaig triar el trombó perquè es un instrument que es molt complex (per a mi) ja ue hi tens que ser molt exacte a l'hora de col·locar les posicions i trau un so molt bonic.

S.: Des de xicoteta m'ha agradat la música, i a més el meu germà ja tocava el violí des de feia uns anys i a mi m'agradava molt sentir-lo. Finalment hem vaig apuntar a viola, perquè era el so que més m'agradava dels instruments de corda, i a més era molt paregut al violí que sempre havia escoltat.

V.: La veritat és que en un primer moment no vaig ser jo qui va triar que estudiara música. Quan era molt xicotet, els meus pares em van apuntar a un curs d'iniciació a la música. Als primers anys eren moltes les disputes i baralles que tenia amb ells perquè jo no entenía per que tenia que tocar el piano, quan el que preferia era jugar. Al pas del temps em vaig adonar que la música és molt més que passar-se moltes hores estudiant.

3. QUIN CONSELL DONARIES A UN XIQUET DE VUIT ANYS QUE VOL COMENÇAR A ESTUDIAR MÚSICA?

A.: Que comence amb molta il·lusió i que des del principi pose moltes ganes i ho faja amb gran esforç. Encara que hi ha setmanes o inclús mesos que penses que no t'ix res bé, no es desanime i continue treballant, ja que la música és un món que recomane descobrir.

J.: Que sempre intente dedicar-li el major temps lliure possible als estudis musicals i que encara que alguna volta suspenguin alguna assignatura que no passa res que amb un poc d'esforç tot es pot tirar endavant.

S.: Que disfrute tot el que puga d'ella i que trie molt bé el instrument que més li agrade. El més important és passar-ho bé compartint amb els teus amics la teua afició.

V.: El que li diria a un xiquet que vol iniciar-se amb el món de la música és, que tinga molta il·lusió per començar aquest llarg camí que val molt la pena, i que cada vegada seràn millor les sensacions que tindrà al tocar.

4. DE QUINA FORMA COMPATIBILITZES ELS ESTUDIS MUSICALS AMB ELS OBLIGATORIS?

A.: Com puc! És complicat, ja que em passe

tot el matí a l'institut i després tota la vesprada al conservatori. Les hores que tinc lliures les aprofite per a estudiar tant d'un centre com de l'altre.

J.: Sempre que puc després de acabar els deures de l'institut estudie un poc el trombó o faig els deures ue em manen de anàlisi o de història de la música, encara que sempre després de haver acabat els obligatoris.

S.: Intente organitzar-me de la millor manera possible de forma que puga anar al conservatori, a l'institut, i poder estudiar les dos activitats, encara que moltes vegades hem coincideixen alguns horaris i he de triar el que pense que en eixe moment és més important.

V.: La veritat és que tant els anys de batxiller i els anys del grau mitja del conservatori suposen un gran esforç diari que pot arribar a ser molt extressant, però no obstant, si és porta tot amb una idònia organització, il·lusió i amb ganes de treballar es pot compaginar tot d'una manera mes o menys adequada per poder portar-ho tot endavant.

5. ESCOLTES MÚSICA CLÀSSICA HABITUALMENT?

A.: Ho intente. No obstant, m'agrada escoltar tot tipus de música, aleshores vaig alternant els estils.

J.: No solc escoltar molta música clàssica enara que de vegades si que n'escolte sobretot quan vull estudiar i sentir un poc de música a la vagada.

S.: A vegades, quan estic fent deures m'agrada escoltar aquest tipus de música perquè m'ajuda a concentrar-me.

V.: M'agrada escoltar tot tipus de música, des del rock fins a la música clàssica o el jazz, però mentres estudie si que preferisc escoltar música clàssica, sobretot del romantisme.

6. SI TENS LA INTENCIÓ D'ACCEDIR AL GRAU SUPERIOR, ON T'AGRADARIA ESTUDIAR-LO?

A.: Si vuiguera continuar, no sabria dir quin conservatori m'agrada perquè la veritat és que no conec la gran majoria de mestres que treballen en tots els centres. Clar, imagine que com tots, voldria que fora el més prestigiós i en el que els docents estiguen més ben preparats.

J.: M'agradaria poder anar al conservatori de Castello ja que tinc amics que estan cursant allí o que han estat cursant el superior i m'han dit que estan molt contents.

S.: Si finalment faig el grau superior, m'agradaria poder estudiar-lo al conservatori de Saragossa perquè hi ha molt bon nivell i grans professors.

V.: En principi m'agradaria estudiar el grau superior al conservatori de Zaragoza, però encara no ho tinc decidit.

Els guardonats amb dels seus pianistes acompanyants.

7. ÉS EL TEU DESIG DEDICAR-TE PROFESSIONALMENT A LA MÚSICA? DE QUINA FORMA?

A.: No ho sé encara. Però si em dedicara a la música m'inclinaria per la meua especialitat, és a dir, l'oboé.

J.: Si que m'agradaria molt dedicar-me a la música i si poguera m'agradaria ser o professor de trombó o director de alguna bana i/o orquestra.

S.: Encara no m'he decidit del tot, perquè la música m'agrada molt, però al mateix temps també voldria fer una carrera així que encara tinc que pensar-ho.

V.: M'agradaria dedicar-me professionalment a la música, ja siga formant part d'un grup de càmera, formant part d'una orquestra o impartint classes.

8. EN CAS CONTRARI, A QUE T'AGRADARIA DEDICAR-TE?

A.: M'agraden molt els idiomes, així que faria una filologia.

J.: Si no em dedicara professionalment a la música no tinc molt clar que faria però segurament m'agradaria ser o mestre en algun col·legi de primària, o en algun institut o altra opció seria ser informàtic ja que m'agrada molt tot el que esta relacionat amb la informàtica.

S.: Si al final, no hem dedicara a la música, m'agradaria estudiar algun tipus de ingenieria o arquitectura a la universitat.

V.: No meu he plantejat.

9. EN UN FUTUR T'AGRADARIA SER COM...

A.: Jo. Cadascú és cadascú i no m'agradaria tindre la mateixa vida que cap altra persona. Esco-

lliré les meues metes i prendré les meues pròpies decisions i ja vorem on em porten.

J.: M'agradaria ser com Carlos Gil ja que es un molt bon trombonista i molt bon mestre.

S.: Personalment, no m'agradaria ser com ningú en concret perquè pense que cada ú és d'una forma. Tots som diferents i tenim distintes personalitats.

V.: En un futur m'agradaria ser com qualsevol persona que gaudisca d'una bona feina, amb una família i que es puga rodejar dels seus amics. Però ja posats m'agradaria ser com Daniel Baremboim, un dels millors pianistes que hi-ha a l'actualitat a nivell internacional.

10. QUÈ APORTA A LA TEUA VIDA I PERSONALITAT LA MÚSICA?

A.: És una forma de relaxar-me, de divertir-me, em produeix sentiments i noves sensacions. És explorar un món immens que em fa sentir bé i una manera de comunicar-me.

J.: La música m'aporta felicitat ja que quan vaig a tocar en la banda en la xaranga o amb el meu grup de música moderna meu passe d'allò més be tocant el trombó, encara que moltes voltes per culpa dels asatjos no pugues ixir amb els teus amics.

S.: Crec que la música aporta sensibilitat, cultura, el poder disfrutar i entendre obres i compositors que sense aquests estudis no podríem apreciar. La música ens proporciona moments únics i inoblidables.

V.: La música també m'ha permés conèixer a molta gent i descobrir noves amistats.

Per un Conservatori en condicions

Carta adreçada a la Direcció General de Règim Econòmic, el curs passat

L'Associació de Mares i Pares del **Conservatori Professional de Música d'Ontinyent** volem posar de manifest, davant la Direcció General de Règim Econòmic, el nostre malestar respecte a la situació que estem patint des de fa molts anys, amb relació a l'estat de l'edifici on es troba ubicat el conservatori, edifici en el qual estem traslladats **provisionalment** des de l'any 2003. Malestar recollit en les diferents queixes i observacions del pares d'alumnes de l'esmentat centre, pel qual hem arribat a la conclusió de la existència d'unes deficiències de diferents tipus en el centre, que impedeixen l'ensenyament de música en les condicions adequades per al correcte aprenentatge d'aquest art, com són:

- la no insonorització de les aules del conservatori, el que provoca la dificultat de concentració en el estudi de l'instrument, tant per part dels alumnes com per part dels professors, ja que els alumnes es senten els uns als altres, provocant la falta de concentració i impeding l'aprofitament òptim de les classes.
- les condicions respecte de la climatització de l'edifici: tenim una calefacció deficient, que molts dies no funciona, i la no existència d'aire condicionat, el que suposa que els nostres fills pateixen molt de fred en l'hivern i molta calor en l'estiu, fins el punt que hi ha dies, en els quals és quasi impossible donar la classe, depenent de l'aula que siga, i sobretot en l'estiu.
- les condicions de seguretat del centre, tema que ens preocupa especialment als pares, després de conèixer que ni tan sols teníem un pla d'evacuació, pla que està portant-se a terme en aquests moments. Es tracta d'un edifici antic, sense les mesures de seguretat suficients, amb una deficient i obsoleta instal·lació elèctrica. Pel que fa al risc d'incendi, no hi ha les suficients mesures, i si molts impediments, com per exemple, la porta del pati s'obri cap a dins i no cap a fora, la no existència d'una escala exterior, etc. També tenim problemes quan plou, per un costat goteres al pis superior, per altre embassament d'aigua al pati, hem de dir que moltes classes estan ubicades al pati i quan plou es complica l'assistència de xiquets i professors.
- la no adequació del centre per a persones minusvàlides, el que suposa una limitació per a xiquets minusvàlids, xiquets amb problemes de mobilitat, xiquets cecs, xiquets amb cadira de rodes, xiquets que tinguen que utilitzar croses, simplement no hi ha cap ascensor, ni cap rampa, el que és significatiu si tenim en compte que es tracta d'un edifici amb 5 pisos. Els pares no entenem que els nostres fills estiguen estudiant música en un centre de la Conselleria, en el qual s'estan incomplint sistemàticament les normes en quant a l'accessibilitat per a persones minusvàlides, normes que la mateixa conselleria està exigint a les empreses privades.

Per tant **PREGUEM** la necessària reubicació dels nostres fills de manera **definitiva** en el nou centre, el més prompte possible, ja que estem patint aquesta situació fa molts anys, i considerant la situació cada vegada més insostenible, **DEMANEM** un centre en condicions, on els nostres fills puguin dedicar-se al estudi de la música, en igualtat de condicions amb alumnes d'altres centres de la Conselleria.

Al mateix temps estem reivindicant una clara necessitat del poble d'Ontinyent, i a més de tota la comarca de la Vall d'Albaida, i també de les comarques veïnes, com el Comtat, la Costera

o l'Alcoià, ja que el conservatori d'Ontinyent amb un nombre al voltant de tres-cents cinquanta alumnes, dona suport musical a estudiants de totes aquestes comarques.

Per tot açò esperem una solució, el més ràpid possible, per què els nostres fills puguin continuar aprenent música, des d'una oferta pública de qualitat.

Assemblea de l'Ampa amb l'alcaldesa d'Ontinyent, Lina Insa

El passat dijous 7 d'abril, va tindre lloc una assemblea extraordinària al Conservatori Professional de Música d'Ontinyent, convocada per l'AMPA del centre i a petició dels pares en una assemblea anterior.

En la mateixa, van estar presents els edils Filiberto Tortosa, d'urbanisme, Maria Abad, d'educació així com l'Alcaldesa Lina Insa, per tal d'informar de les últimes novetats al voltant del projecte del nou conservatori.

Després d'explicar tots els procediments seguits per l'ajuntament, per arribar on estem en aquest moment, la informació que se'ns dona és que els terrenys on es construirà el futur centre han estat cedits ja a la Conselleria d'Economia i Hisenda, donant aquesta el seu vistiplau; la llicència d'obres també ha estat demandada per part de la conselleria i concedida per l'ajuntament; el projecte d'execució està pràcticament acabat i serà segurament presentat en maig. El pas següent serà el procés de licitació de les obres.

Maria Abad, Luis Silvestre, Lina Insa i Filiberto Tortosa al saló d'actes del conservatori

En quant a dates concretes per a l'inici de les obres, els representants de l'ajuntament ens han contestat que es podria parlar de huit a nou mesos, sempre que no es complique cap procediment.

Des de l'AMPA agraïm l'assistència als pares presents, encara que degut a la importància del tema a tractar, esperàvem una major participació.

L'AMPA

Homenatge a Aurora de Juan

El passat 15 de gener de 2011 va faltar Aurora de Juan, que va ser professora de Piano del conservatori durant els cursos 2004/05 i 2005/06.

Alumnes, professors, i antics professors recorden el seu pas per Ontinyent amb aquestes paraules amb les que rendeixen el seu particular homenatge.

Des de Picat i Lligat ens sumem a aquest record en nom del conservatori, sabent que mai la oblidarem.

LA TEUA EMPREMTA SEGUEIX VIVA

El dia 15 de gener ens van donar la trista notícia que ens havia deixat la nostra companya i amiga, Aurora de Juan, que va impartir classes de piano en el Conservatori d'Ontinyent durant els cursos 2000 al 2002 i 2004 al 2006.

Va ser un regal tindre-la com a companya, per l'alegria que transmetia i per l'energia i il·lusió amb què realitzava el seu treball. Era tant el seu entusiasme que contagiava als seus alumnes, als que constantment els animava a interpretar amb ella peces a quatre mans, valorant les qualitats de cada un. I sentint-se orgullosa del que havia aconseguit solia dir-me: "iven y verás como tocan mis alumnos a cuatro manos!". Estava tan convençuda que anaven a aprendre!. I de fet, així ha sigut, pues ha creat uns sòlids fonaments en molts alumnes que han passat per este Conservatori, i han aconseguit acabar els estudis superiors de música. Per a ells, i per a tots els que la van conèixer, el seu record perdurarà sempre.

Recordem especialment l'entusiasme que va posar preparant l'obra "Pedro i el Lobo", que va poder realitzar-se gràcies a l'esforç que li va de-

dicar, eixint ella mateixa a tocar el piano, mentre actuaven tots els seus alumnes.

Tants i tants records que segueixen vius; doncs, volguda Aurora, has deixat una empremta en els nostres cors, que ens anima i ens impulsa a viure, a esforçar-nos en el nostre treball, donant-nos d'allò que verdaderament val la pena, i que perdura en el temps.

Jo guarde en el meu interior, com una perla de gran valor, l'amistat que me vas brindar, les teues confidències, eixa sinceritat i respecte pels altres, eixa purna d'humor que posaves en qualsevol esdeveniment. Tot allò que ens feia sentir-nos unides.

Gràcies per tots els bons moments que hem passat amb tu.

Gràcies per eixa nota d'humanitat que has deixat en este Conservatori, i en el nostre record.

Seguirà sonant per molt de temps.....

Marta Gironés Camús
Professora de Piano

PER SER AIXÍ

Benvolguda Aurora, amb quina estima recordem els nostres primers passos coma a alumnes de piano!!! Al tercer pis, allí estaves, amb el teu caràcter ferm i exigent però que amagava una gran dolçor i amor per l'ensenyament del piano.

Recorde que era pràcticament impossible eixir de les teues classes sense haver après la lliçó, no importava el que costara, tampoc valia el "es que no me sale" ni l'excusa de "lo tocaré en casa i me saldrá". Clar que no, tu trobaves la forma de des-

glossar la lliçó, de facilitar-ho, inventaves la forma de cada estudi per a adaptar-la a l'alumne.

Les teues classes per a nosaltres foren autèntics ciments que fonamentaren la nostra manera d'estudiar piano, has sigut la nostra primera professora de piano i continuaràs estant present en la nostra casa i en les nostres vides, tenim moltíssim material musical amb les teues genials anotacions, amb la solució als passatges més complicats, cançons que tu ens proposaves "para el dia que

sepáis tocarla", perquè clar, tu pensaves ja que nosaltres un dia aplegaríem a interpretar amb major soltura. Sí Aurora, gràcies al teu tesó infundares moltíssima seguretat a Jorge que aplegà a 4t de piano d'elemental, jo també em vaig quedar a 3r i actualment a 1r de piano complementari. La llavor de l'amor per l'estudi del piano va trobar terra bona.

Que aquestes humils paraules aprofiten per a agrair el teu pas pel conservatori d'Ontinyent, la vida de vegades ens juga aquestes males passades i a tu et va tocar perdre la batalla al càncer. La teua missió ha acabat, però el teu record segueix present entre els que et vam conèixer, professors, pares i alumnes, tots tenim bons records de tu. Per això, com dèiem a l'inici, Aurora, gràcies per ser així!!!

*Els teus
benvolguts ex-alumnes
Sofia Pla Galiana i Jorge
Sanegre Bernabeu*

Aurora al pati del conservatori amb alguns alumnes i Claudia Montero

Aurora amb el seu estimat gosset Goli a la seua vivenda a Enguera.

A AURORA

Cuando se es músico, las palabras no son suficientes para expresar lo que sentimos, hoy me harían falta muchas palabras, sonidos y gestos para recordar a Aurora.

Las imágenes de su delgadez, siempre con prisas, pero jamás carente de un tiempo para la sonrisa o un comentario afectuoso, me van a acompañar por siempre, y así quiero recordarla, comprometida con sus tareas, y una luchadora incansable por lograr sus sueños.

Así te voy a recordar Querida Aurora, y así invito a todos los que te conocimos a recordarte, porque hoy te has ido a un viaje sin prisas, pero estoy segura que dónde estés tu bondad y generosidad te acompañan.

Gracias Aurora.

*Claudia Montero
ex profesora d'harmonia*

Programa didàctic: Palau de les Arts "Reina Sofia" de Valencia

El Conservatori Professional de Música d'Ontinyent, dins l'afany en promocionar l'Òpera als seus alumnes s'ha acollit al programa didàctic que ha presentat aquesta temporada el departament de Dramatúrgia, Publicacions i Educació del Palau de les Arts "Reina Sofia" de València, i que porta com a objectiu principal apropar el contingut musical als més menuts, així com el món de l'òpera, el repertori simfònic i de cambra, i les arts escèniques i audiovisuals al major nombre possible d'estudiants de totes les edats.

Les activitats programades han sigut: les funcions didàctiques Yevgueni Oneguï, de Chaikovsky (dirigida als alumnes 4t GP), di l'Elisir d'Amore de Gaetano Donizetti (dirigida als alum-

nes de 3r GP), a més de l'assaig general a càrrec de l'Orquestra de la Comunitat Valenciana amb repertori de Debussy i Ravel (dirigida als alumnes de 5é i 6é GP), baix la direcció del director Pablo González. Aquestes han estat coordinades des del centre per part de les professores Pilar Ferrero i Ruth Revert, a més de la col·laboració dels professors Vicente Albero i Inma Mateu.

Cal destacar la magnífica atenció rebuda per part del responsable d'aquest programa, Victor Gil, que ens ha facilitat l'àrdua llavor d'organització d'aquests tipus d'activitats.

A continuació alguns alumnes assistents ens contenen les experiències de cadascuna de les jornades.

UNA VESPRADA A L'ÒPERA

El passat dia 20 de gener els alumnes de 4t d'estudis professionals i de cant del Conservatori Professional de Música d'Ontinyent vam poder gaudir de l'òpera Yevgueni Onegin de Piotr Illich Tchaikowsky, al Palau de les Arts Reina Sofia de València, acompanyats, com no, pels professors Pili Ferrero (professora de Música de Cambra), Joanjo Albinyana (professor Pianista acompanyant) i Ruth Revert (professora de Cant).

Es va acordar l'hora d'eixida des d'Ontinyent ben prompte així que a les cinc i quart aproximadament havíem arribat al nostre destí.

Gaudirem d'una volta pel voltant del Palau, per les diferents zones de la Ciutat de les Arts i les Ciències i després d'una estona vam entrar a la sala principal del Palau, on anava a portar-se a terme l'assaig general de l'òpera.

Només per contemplar la magnífica arquitectura de l'edifici havia mereixcut la pena fer el viatge, no obstant no anavem a conformar-se amb això solament.

Els músics de l'Orquestra del Palau començaren a omplir els seus seients al fossat, mentre centenars de persones (la majoria alumnes de conservatoris, escoles de música i instituts) ocupàvem les nostres respectives localitats. Per sort el nostre centre havia conseguit les entrades amb molta rapidesa, cosa que va possibilitar que tinguérem una localització privilegiada a la cinquena i sisena

filera de platea.

Durant el temps que vam esperar a que començara l'òpera vam coneixer un grup d'alumnes de l'escola de música de Bétera que deia haver vingut ja tres vegades a veure assajos generals d'òperes. Nosaltres inicialment no fèrem cap comentari, ja que per a la majoria de nosaltres era la primera vegada que veíem un espectacle d'aquesta mena.

Per fi va eixir el director Omer Meir Wellber (israelí de vint-i-nou anys) i l'orquestra va afinar.

El que va seguir van ser dos hores i mitja (aproximadament) de plaer. L'escenografia, l'harmonia i les veus dels cantants ens van fer perdre la noció del temps, quedant submergits en l'ambient d'una Rússia de principis del segle XIX modernitzada.

El vestuari, la coreografia, el disseny de la posada en escena... Tot captava la nostra atenció... Però també un inquietant home de blanc, que no va cessar durant tota l'òpera de passejar per l'escena, la majoria de vegades semblava fora de l'argument, que posteriorment va obrir un gran i interessant debat sobre la seua identitat al viatge de tornada.

Quan va concloure l'òpera tots els alumnes estàvem d'acord: volíem repetir. Fòra quan fòra volíem tornar a gaudir d'una òpera.

Va ser una experiència enriquidora en tots

els sentits, ja que a la nostra edat poder saber de primera mà com és la sensació d'acudir a l'òpera no és molt comú.

No obstant també hem de dir que el fet de que gaudirem tant ens va pillar per sorpresa a més d'un, ja que s'esperàvem una cosa molt diferent (i avorrida).

Per finalitzar, sols donar les gràcies a tots aquells que han fet possible l'eixida al Palau i dir que tots els alumnes estem esperant una nova oportunitat per a acudir, perquè ha sigut una experiència inoblidable.

Tono Calabuig Serna
Alumne de 4rt E.P. de Flauta

YEVGUENI ONEGIN

Una de las impresiones más frecuentes al escuchar o presenciar una función de la ópera del genial compositor ruso Piotr Ilich Tchaikovski (1840-1893) Yevgeni Onegin (1879) es la sencillez del argumento basado en la novela homónima de Alexánder Pushkin. Esta impresión cambia radicalmente con la nueva producción del Palau de les Arts a cargo del cineasta polaco Mariusz Trelinski, quién dota a la obra de una dimensión psicológica mucho más profunda extrayendo lo que no está a la vista, lo que se esconde bajo la piel de esta historia de ilusiones, desengaños, traiciones y dolor.

Trelinski concibe la obra completa como un viaje por la mente y los recuerdos del propio Onegin, ya anciano y en su lecho de muerte, se podría decir que la ópera es la imagen de los acontecimientos más relevantes de su propia vida, pasando por delante de sus ojos atormentados por los remordimientos antes de la hora fatal.

Lo primero que llama la atención al presenciar la función es la aparición en escena, incluso antes de comenzar la música, de un personaje desconocido ataviado de blanco caminando por el escenario y que representa a un Onegin ya anciano y envuelto en la blancura de la muerte. Éste personaje se va paseando por las escenas observando, reconociendo, sintiendo, pero sin poder actuar, intervenir, ni cambiar nada de lo que sucede en la escena ya que no se puede modificar el pasado.

Hay una serie de conexiones entre el Onegin anciano (de blanco) y el Onegin joven (de negro) muy destacables como la vestimenta de abrigo largo, chistera y bastón, la escena en que enamora a Tatiana traspasándola con el bastón, la escena de la carta en la que el Onegin anciano hace la misma coreografía con Tatiana que luego hará el joven con la princesa Tatiana en el dúo final.

La escena del duelo en la que el viejo de blanco cae de rodillas traspasado de dolor ante la imagen de su amigo Lenski muerto por su propio disparo, la escena de la polonesa en la que los figurantes levantan a ambos Onegin con bastones y los dejan caer en representación del golpe sentimental que recibe y la impactante escena final en la que el anciano Onegin cae muerto justo cuando Tatiana

le rechaza, sin duda el recuerdo más doloroso de su vida.

Otros puntos interesantes son los personajes vestidos de lobos y demonios que aparecen en el segundo acto siempre que hay conflictos, celos, etc. y que tienen su mayor actividad en la discusión entre Onegin y Lenski, que termina en el reto lanzado por el poeta a batirse en duelo con el que hasta ahora había sido su amigo. Estos personajes revolotean frenéticamente alrededor de los dos amigos en disputa como un enjambre de remordimientos en la mente del anciano Onegin.

La escena del duelo comienza con una nevada y es interesante remarcar que en esta producción el blanco es el color de la muerte, de la muerte de Lenski que se vuelve una puñalada en los recuerdos de Onegin, que vestido de blanco espera la muerte inmerso en su doloroso pasado.

Una de las escenas más impactantes se da en el tercer acto. Al alzarse el telón observamos una sala oscura con un suelo negro y blanco (joven/viejo - vida/muerte) que representa el palacio del príncipe Gremin, pero lo más llamativo, es la escalera con una gran flecha roja descendente que deja bien claro que la escalera es unidireccional, por ella se baja pero no se volverá a subir, como un descenso a los infiernos. Entonces aparece una especie de desfile de moda, pero más que modelos desfilan "zombies" sin mente, fábula de una sociedad elitista que no puede sino aparentar y mantener sus lujosas convenciones sociales y nunca mostrar sus verdaderos pensamientos, sentimientos o ideas. Sólo pueden aparentar pero no salir al exterior de lo que realmente desean.

Es aquí, donde Onegin revivirá el recuerdo fatal que ha turbado su existencia, el remordimiento de haber desperdiciado la felicidad de su vida junto a Tatiana y donde expira finalmente con el rechazo de la ahora princesa aun sabiendo que le amaba.

En definitiva una producción muy intensa, psicológica e inteligente que enriquece la obra sin desvirtuarla, muy recomendable y acertada.

Alberto Ballesta
Alumne de Cant

ASSAIG GENERAL ORQUESTRA SIMFÒNICA DE LA COMUNITAT VALENCIANA

Alumnes i professors a la visita guiada

El passat dijous dia 11 de març, els alumnes de 5é i 6é estàvem convocats a una activitat extraescolar al Palau de les Arts de València. Anàvem a escoltar un assaig general a càrrec de l'Orquestra de la Comunitat Valenciana.

Quant vam aplegar allí ens feren una visita guiada per tot el Palau de les Arts on comprovàrem la magnífica obra arquitectònica d'aquest centre, i visitar les sales amb les que compta. Però el més important que anàrem a veure era aquell meravellós grup musical del que molts voldríem formar part (jo inclòs). La meravellosa sotilesa en que les trompes descarregaven aquells mítics temes dels que tots estem enamorats, la sotilesa de la concertino per a poder afinar al seu grup el qual ella és la màxima representant, i, es que allò pareix un altre món, summament diferent al qual

nosaltres vivim, el respecte als companys i, sobretot, a l'esforç reconegut es feia notar en cada alè perfumat d'aquells meravellosos instruments.

El programa era molt variat, que si Ravel per ací que si faunes per allà. Però per al meu humil punt de vista lo vertaderament important, és el poder viure experiències tan precioses com aquesta i amb la companyia tan grata que va fer d'aquella experiència un obridor d'ulls per al meu futur i es que, aquest és el meu món, i jo no vull eixir d'ell. Experiències com aquesta, espere que no acaben mai.

Moltes Gràcies a tot el centre per portar endavant aquestes iniciatives.

Joan Soler Albert

Alumne de 6é GP de Trompa

Alumnes de 5é i 6é de GP junt a la concertino de l'orquestra

L'ELISIR D'AMORE

Hamaques, dutxes, raquetes de platja, banyadors, bikinis, xiquets, majors i sorra, molta sorra!!

El passat dia 24 de març els alumnes de cant i de 3r de professional del Conservatori de Música d'Ontinyent vam acudir al Palau de les Arts, a València, per veure l'òpera *L'Elisir d'amore*, de Gaetano Donizetti.

En arribar, vam realitzar un petit recorregut pel Palau, per veure amb detall totes les instal·lacions i cadascuna de les seves sales.

A les 6 en punt s'alçava el teló per donar pas a l'òpera. Sorpresos amb l'espectacular escenificació, vam poder gaudir de molt bones veus i una música excel·lent acompanyada d'una brisa marina i un ambient estiuenc.

El melodramma giocoso dividit en dos actes va

ser interpretat per la soprano Aleksandra Kurzak, com a Adina; Ilona Mataradze, amb el paper de Giannetta o el baix Erwin Schrott, qui a més de tenir una gran potència i tècnica vocal, va fer un paper sublim i va aconseguir eclipsar, fins i tot, la resta de cantants; entre altres.

Vam quedar tots encantats amb l'espectacle, el qual fusiona la música clàssica de Donizetti amb la modernització i el vanguardisme.

Crec que és una òpera per veure i la recomane a tothom!

Andrea Sanz Boscà

Alumna de 2n GP de Cant

L'ELISIR D'AMORE (Gaetano Donizetti, 1831)

Comence aquest comentari dient que aquesta òpera va ser la primera a la que jo vaig assistir. La veritat és que m'esperava d'una òpera una cosa molt diferent a l'acte del que vam poder gaudir i no sols jo, sinó tots aquells companys (o la majoria d'ells), segons els he preguntat i ells m'han respost.

Personalment jo m'esperava una òpera molt més "clàssica" que el que vam poder veure. L'escenari es va convertir de repent en una platja d'allò més actual amb el seu xiringuito i els seus socorristes i banyistes respectius.

L'obra, resumidament, tracta d'un xic (Nemorino) que es dedica a netejar la platja que s'enamo-

ra d' una xica (Adina), la qual és la propietària del xiringuito nomenat anteriorment. El problema és que esta no està enamorada d' ell.

Desesperat, el xic busca una solució la qual faça que la xica s'enamori d' ell.

I es dona la casualitat de que ve a passar per aquella platja un venedor ambulant (Dulcamara) que promet vendre un elixir que fa que aquell que el bega siga amat per totes les persones del sexe oposat: l' elixir d' amor. El xic li compra un frasc d'elixir, pensant que aquesta és la solució als seus problemes. Però açò realment és una estafa. I passa que el xic beu l'elixir i dona la casualitat de que al mateix temps, un tio seu que estava malalt i era molt ric, mor.

En enterar-se les xiques dels voltants de la fortuna que el xic havia heretat, totes van voler casar-se amb ell per a cobrar part dels diners.

Aquest interès de les xiques per ell, el xic el va atribuir a l'elixir.

Finalment, la xica que amava, celosa de que totes vullgueren al que ella havia rebutjat, passa a voler-lo a ell i aquest veu per fi correspost el seu amor per ella. I així, llavors, es casen.

La meua opinió és que va ser una òpera preciosa i tant a mi com a tots els que he preguntat

els va agradar moltíssim.

Els cantants eren molt bons, ja que van combinar perfectament l'art de cantar com el de actuar. Al final de l' espectacle, els protagonistes van ser ovacionats per tot el públic que hi va assistir.

L' orquestra, que va estar dins d' un fossat, també em va agradar molt, si bé va exercir un paper més secundari com a acompanyant dels cantants. Estava dirigida per un director molt jove.

La sala a la qual vam vore l'espectacle era molt gran i, malgrat això, es va plenar per vore aqueix assaig general al que vam poder assistir gratuïtament (l'entrada al concert valia uns 150 €).

A més d' açò, abans de que començara l' assaig vam fer una visita guiada per l' edifici del Palau de les Arts Reina Sofia, veient totes les sales que el formaven.

Per a finalitzar, diré que aquesta visita, en la meua opinió, va ser molt gratificant i va ser una gran experiència per a nosaltres i per al nostre saber musical. A més... qui sap si en un futur podrem trobar allí a un alumne del nostre conservatori?

Juan José Silvestre López

Alumne de 3r de GP de Violí

Alumnes i professors a l'exterior del Palau de les Arts

Masterclass de trombó amb Carlos Gil

Professor del Conservatori Municipal "José Iturbi" de València

El dijous 20 de gener de 2011 els trombonistes del nostre Conservatori vam tindre el plaer de rebre a Carlos Gil, professor del Conservatori Municipal "José Iturbi" de València i un dels personatges més destacats del panorama trombonístic actual, per tal d'impartir-nos una de les seues classes magistrals.

A la MasterClass va poder assistir pràcticament tot l'alumnat de trombó d'Ensenyances Professionals del Conservatori, a més dels dos professors de l'especialitat, Jesús Gascó i Miguel A. Ibiza. També vam tindre la sort de poder comptar amb la presència de Mario Roig, antic alumne del nostre Conservatori i professor de trombó en varis llocs dels voltants.

La MasterClass es va realitzar en dues sessions, de matí i de vesprada, que van començar cadascuna amb uns exercicis col·lectius de calfa-

ment i tècnica. Després tots els alumnes assistents van poder treballar personalment amb Carlos un estudi o alguna obra del repertori de l'instrument.

Dels seus instructius comentaris i ensenyaments podríem traure fonamentalment dues conclusions:

1. La importància de CANTAR amb el trombó i, per descomptat, amb tots els instruments de vent-metall.

2. I, sobretot, la PRECISIÓ; Precisió en la posició corporal, precisió en la respiració, precisió en l'emissió, precisió en la col·locació cada posició de la vara, precisió en l'afinació de les notes.

En definitiva, va ser una jornada excel·lent per a la convivència de l'alumnat de trombó i pel seu millorament musical, ja que sempre és molt interessant per a la nostra formació veure altres punts de vista i noves formes d'explicar les coses.

CARLOS GIL FERRER

És natural de Bétera (València) i va estudiar als Conservatoris Superiors de València i Madrid obtenint els títols de Professor Superior de Trombó i Bombardí amb Premi d'Honor en ambdues especialitats. Els seus principals professors foren Joaquín Vidal Pedrós, Miguel Ángel Tomás Castelló i Gilles Millière.

Als 19 anys va obtenir, per oposició, la plaça de trombó solista de l'Orquesta Simfònica de Bilbao i la de professor de trombó del R.C.S.M. de Madrid. Ha col·laborat amb nombrosos conjunts simfònics: Orquestra de RTVE, ONE, Orquestra Simfònica de Madrid, JONDE, Virtuosos de Moscou, Orquestra de la Comunitat Valenciana, etc.

Ha impartit cursos de perfeccionament i classes magistrals per tota Espanya. Es fundador del Cuarteto Español de Trombones i del quintet de metalls Iberbrass. Ha segut guardonat als concursos de música de cambra Ciutat de Manresa, Montserrat Alavedra de Terrassa i al Wettbewerbs für Blechbläserquintette de Moers (Alemanya).

Ha fet varies estrenes, tant absolutes com nacionals, i ha actuat com a solista en nombrosos festivals: VII Jornades d'informàtica i Electrònica musical (CDMC), VII Cicle de Música Contemporània del Museu Vostell Malpartida, Concerts Phonnos, Festival de Música Contemporània d'Alacant, Festival Punto de Encuentro, Ensem 2010 Valencia, V Mostra Sonora de Sueca, 5 segles de Música a L'Elia, etc.

En l'actualitat és professor de trombó del Conservatori Municipal "José Iturbi" de València i junt amb Inda Bonet (Spanish Brass Luur Metalls) de l'Aula de Trombó Stomvi (www.auladetrombon.com). És professor resident del Festival Spanish Brass Alzira (www.sbalz.com) i, a més, de l'Spanish Brassurround de Torrent (www.brassurround.com). També amb Inda Bonet ha col·laborat en la creació y desenvolupament del Trombó *Stomvi Titán*.

Miquel A. Ibiza
Professor de Trombó

Intercanvi de Conjunt d'EE a Almansa

Alumnes al berenar d'Almansa

Els dies 14 i 16 de març de 2011, la classe de Conjunt de corda d'EE i l'agrupació de corda i fusta de la Sctat. Unió Artística Musical d'Ontinyent, vam realitzar un intercanvi amb la classe de Agrupaciones musicales (a Castella la Manxa aquesta assignatura s'anomena així) del Conservatorio "Jerónimo Meseguer" d'Almansa (Albacete).

El dilluns 14 eixirem d'Ontinyent a les 16 hores. A l'autobús vam fer de tot: jugar a qui s'ha pifat al sac de dormir (per cert que la profe Noelia va dir que havia sigut ella), també vam jugar a que el conductor tocara el pito (però finalment no el va tocar), etc...

Quant arribàrem, un professor d'allí (Miguel Santandreu) ens va quiar fins el Teatre Municipal

d'Almansa on faríem després el concert.

Allí els d'Almansa ens saludaren d'una manera molt educada i a continuació vam assajar les quatre cançons a interpretar, dirigits per Mª Pilar Valladolid Martín, professora d'allí. El programa del concert va ser el següent:

Don Quixote rides again	R. Ramskill
Spanish Waltz	T. Osborne
Marcha militar no. 1	E. Elgar
Marcha militar no. 4	E. Elgar

Cada conservatori va escollir dues peces que les tocarem tots junts.

Després d'assajar vam anar a un berenar que havia preparat l'Ampa d'Almansa al saló d'Actes del conservatori. Per cert, que estava tot riquíssimíssim, encara que com sempre passa,

El director Manel Garcia entrega un obsequi al director d'Almansa, Ramón Calabuig

Paula va inaugurar la festa banyant tots els bocates.

Sobre les 19.55 hores anàrem al teatre per fer el concert, que va resultar una experiència molt nova i divertida perquè es juntàrem més de quaranta xiquets tocant junt en l'orquestra. I per fi va arribar el moment de tornar a casa. De camí a Ontinyent el director Manel Garcia ens va felicitar per lo bé que ho havíem fet, i va demanar un aplaudiment general.

El dimecres 16 de març van vindre a Ontinyent els d'Almansa, i tocàrem les mateixes peces dirigides aquesta vegada per la nostra professora Noelia Ferrando Arbona. I encara vam gaudir més perquè estàvem al nostre poble.

Sobre les 19 hores vam fer un berenar a l'aula d'orquestra, que ens havia preparat l'Ampa del nostre centre, on estava tot boníssim, encara que del que més menjàrem va ser la "Monxàvena", producte típic d'Ontinyent i que feu les delícies de tots. Què bona estava!!!!

A continuació tingué lloc el concert que encara va eixir millor que la primera vegada. Els components d'Ontinyent que participaren en aquesta actuació vam ser:

VIOLINS 1: Blanca Albert Vañó, Elena Orquin González, Merche Martinez Mendieta, Sofia Rodriguez Revert

VIOLINS 2: Sara Revert Sanchis, Ana Picot Cambra, Cristina Sanz Cambra

VIOLES: Paula Blasco Garcia, Lorena Pardo Doménech, Joan Claudi Andrés Casanova, Ramón Gil Torró

VIOLONCELS: Salvador Sanchis Prats, Pilar Martinez

FLAUTES: Paula Gandía Penadés

CLARINETS: Irene Ruiz Torres, Sara Valls Pla

Aquests dos dies tan importants per a nosaltres i tot el grup, van ser una experiència que mai oblidarem.

Lorena Pardo Doménech, 4t d'EE de viola
Paula Blasco Garcia, 3r d'EE de viola

Notícies

Un reconeixement molt merescut

El passat 2 de febrer, el Consell Escolar del CPM d'Ontinyent va decidir per unanimitat, a proposta de l'equip directiu, fer un reconeixement per escrit, a la conserge Rafaela Montés i a l'administrativa Inma Calabuig, per la seua dedicació i professionalitat que demostren dia a dia, però sobretot pel temps que han tingut que passar al front de les seues tasques elles soles, degut a la marxa voluntària del conserge Rafa Nàcher, al qui desitgem el millor en la seua nova etapa, i al nou trasllat

forçós a una altra destinació de l'administratiu Paco Úbeda, qui ha suposat una peça fonamental al nostre centre i al qui agraïm tota la seua entrega que avui en dia encara és patent.

D'altra banda, aprofitem per donar la benvinguda al conservatori a la nova conserge Creden Atienza i l'administrativa Amparo Doménech, desitjant-los una etapa professional el més agradable possible al nostre centre.

GEMMA SOLER ARROYO Guanya el Premi "JOVE PROMESA"

Gemma Arroyo, acompanyada al piano per Joanjo Albinyana

Els passats dies 24, 25 i 26 de març, es celebrà a la ciutat d'Alcoi el "X Premi Internacional d'Interpretació" en la modalitat lírica.

L'èxit de participació fou notable, ja que vint-i-cinc veus foren triades per a la fase classificatòria, de la que eixiren dotze semifinalistes que competiren per estar entre les sis millor veus del concurs.

En la present edició, el jurat estava format per Ana Luisa Chova, Fernando Sans, Anna Ferrer, Oscar Creus i Enrique Bonmatí qui va substituir a última hora a Pedro Lavirgen, donat que aquest va sofrir un fortuït accident.

El nivell de qualitat vocal, musical i artístic d'aquest concurs fou molt elevat. El públic assistent va tindre l'oportunitat de gaudir d'unes veus amb un gran futur en el món de la lírica internacional.

Els guardons els repartiren de la següent manera: primer premi ex-aequo per a Miren Urbieta (Guipúzcoa) i Tina Gorina (San Feliu de Guíxols), segon premi per a l'ucraniana Irina Zbanychuk, i el premi a la millor intèrpret de sarsuela a la madrilena Laura Lavilla. El premi especial "Caja Mediterráneo" va ser també per a Tina Gorina.

Gemma Soler Arroyo, alumna del Conservatori Professional de Música d'Ontinyent, acompanyada al piano per el professor repertoriste Joanjo Albinyana, va ser guardonada amb el "Premi a la Jove Promesa Alcoiana", dotat amb diploma i 500€ en metàl·lic.

Actualment Gemma està cursant quart d'ensenyament professional de Cant al nostre Centre. Aquest premi suposa per a ella un bon incentiu i un gran repte, que a ben segur estimularà el seu treball i consolidarà el seu propòsit de tindre un futur professional en el món de la veu.

Gemma Arroyo junt a les veus premiades

El Festival Percussió es consolida

L'assignatura de Percussió del CPM d'Ontinyent ha mostrat un any més l'afany per promocionar aquesta especialitat, organitzant i participant a un gran nombre d'activitats com la visita al Conservatori Superior de València, on a banda d'actuar pogueren assistir a una de les classes magistrals que allí es realitzaven, els Intercanvis amb el Conservatori "Mestre Vert" de Carcaixent i amb l'Escola de Música de l'Eliana, la participació al Festival de Percussió de Lliria, i com no amb l'organització del III Festival de Percussió d'Ontinyent, que en aquesta edició ha demostrat estar més que consolidat, participant els grups de percussió de l'Eliana, Carcaixent, la S.U.A.M. d'Ontinyent i el grup del nostre centre.

A l'acte es va poder comprovar la qualitat de tots els grups participants que interpretaren un programa molt variat i amb una perfecta execució, a més de l'atractiu que va oferir el grup de percussió del nostre conservatori interpretant obres on es van incloure ins-

truments de corda i metall, dirigits pels professors Pep Soler i Romuald Gassó, i que feren gaudir el nombrós públic assistent. L'activitat comptà amb la col.laboració de l'Ampa del CPM d'Ontinyent, que va preparar un berenar per a tots els participants.

Actuació de Harmonie XXI

El passat 13 d'octubre estrenàvem el nou curs 2010-11 amb el Concert d'Obertura, que en aquesta ocasió va córrer a càrrec del grup instrumental Harmonie XXI de Múrcia. Aquest conjunt instru-

mental està dedicat al repertori per a instruments de vent dels segles XVIII i XIX. Els seus programes troben el seu marc ideal en les diverses formes adoptades per la harmoniemusik: divertiments, serenates, cassacions, partites així com arranjaments d'òperes, simfonies, ballets o oratoris de moda en l'època.

En aquesta ocasió els assistents van gaudir de la interpretació de La Gran Partita de W.A. Mozart, composta per a tretze instruments, dotze de vent i un contrabaix, i que és un dels majors exponents de la música per a Harmonie de l'època clàssica. La segona part fou una selecció d'àries d'òpera de Martin i Soler, Beethoven i el mateix Mozart.

A l'acte assistiren l'alcaldeessa d'Ontinyent Lina Insa, i la regidora d'educació Maria Abad.

Intercanvi vent-metall CPM Torrent – CPM Ontinyent

L'Ensemble de Trompes al Saló d'Actes del CPM de Torrent

El passat 7 d'abril, el departament de metall del nostre centre va viure una jornada inoblidable i enriquidora, al participar a l'Intercanvi de vent-metall amb el Conservatori Professional de Música de Torrent. A l'activitat participaren els alumnes de grau professional i 3r i 4t d'elemental, que prepararen l'actuació mitjançant les agrupacions de Conjunt d'EE i grups de cambra, dirigits pels

professors Xavier Boïls i Pilar Ferrero, i la resta de professors del departament. A més com a novetat, es va presentar l'Ensemble de Trompes del CPM d'Ontinyent, on els alumnes gaudeixen del seu instrument interpretant un repertori d'allò més atractiu, de la mà dels professors Vicent Llopis i José Vte. Rosell.

La convivència amb la gent de Torrent fou especial. Només aplegar tingueren l'oportunitat de visitar les instal·lacions del magnífic centre amb que conta el conservatori de Torrent, seguit d'un berenar que havia preparat l'Ampa d'allí. A continuació tingué lloc el concert, que fou d'allò més variat i on es donà mostra del treball realitzat pels alumnes i professors, tant de Torrent com d'Ontinyent.

Hem d'agrair l'atenció rebuda pel personal de Torrent, especialment el seu vicedirector Enrike Llorens i l'ex professor de tuba del nostre centre Jose Vte. Galan, que en l'actualitat és el responsable de l'assignatura de cambra de metall a Torrent.

Grup de Metalls del CPM de Torrent

Enhorabona!!!

El passat 29 d'octubre de 2010 celebrarem la tercera edició dels Premis Professionals de Música'10 que convoca cada conservatori professional, regulats per la Conselleria d'Educació en el seu decret 158/2007. Els requisits per a optar al premi son haver obtingut les qualificacions mínimes de 9 en l'especialitat en 6é, i 7 en la mitjana de totes les assignatures del grau professional, podent-se concedir un únic premi per especialitat i que dona la possibilitat d'accedir al Premi Professional de Música autonòmic.

En aquesta ocasió el Premi Professional en l'especialitat de Flauta va recaure en Patricia Sanchis Sanchis, i el guardonat amb la Menció Honorífica per l'especialitat de Trompeta va ser Salvador Berenguer Bodi.

Així també, el conservatori agraeix la seua col·laboració als tribunals de vent-fusta i vent-metall que valoraren l'actuació dels aspirants.

"TIERRA DE TODOS", pròxim Cd de Jose Luis Silvaje

José Luis Silvaje, professor de guitarra d'aquest centre, va a traure pròximament a la venda un CD amb composicions seues. En aquest CD col·laboren Pep Soler, professor de percussió, Remigi Roca, professor de contrabaix i ex company nostre, Jordi Rodríguez, ex alumne i Jordi Bataller, professor d'informàtica en la Universitat de València i clarinetista.

La seua música, molt marcada amb influències africanes, cubanes o brasileres, fa que es desvincule de l'estètica a l'ús dels guitarristes clàssics.

Anem de reforestació

Tots els dies sopàvem a la perbola. Però el dia 7 de setembre de 2010 no vam sopar a la perbola perquè feia molt d'aire i molta calor i entràrem dins de casa. Ma mare va eixir fora a per les sabates del meu germà que quasi s'embolen i va alçar la mirada comprovant que el cel estava de color roig. Era un immens incendi que s'havia originat molt a prop de la nostra casa. Mon pare va cridar al 112 i li van dir que ja estaven avisats, però no podien fer res fins que no pare l'aire. L'únic que podien fer era desallotjar a les persones de les seues cases, tirar bombes de pols i protegir les cases amb manegues d'aigua. Vam pujar a la terrassa per veure el foc i cada vegada s'encenia més, a causa de l'aire. Al cap d'uns minuts escoltàrem una explosió molt gran, provocada per un camió que estava en flames. El deixaren allí perquè estava baixant el foc i tenien por que es cremara la caseta, però al final no li passà res.

Ma mare i jo ens quedàrem a la terrassa per si baixava el foc. Al dia següent mon pare se'n va anar a treballar a les set del matí i va vore que un home tenia un conill que estava mig cremat, i no van poder fer res per salvar-li la vida. Seguidament començaren les avionetes que estaven carregades de bosses amb aigua, i ens alegrarem molt donat que van estar tot el dia. Per la nit ja estava l'incendi extingit.

Mesos després, vam vore la cartellera del Conservatori d'Ontinyent on s'anunciava una eixida a la Serra del Pla de la Balarma, per a reforestar junt a la Colla l'Arrel d'Ontinyent. El dia elegit era el dissabte 5 de març, on a les 9.30 del matí, professors, alumnes i membres de l'Arrel, ens disposàvem a realitzar una experiència que jo mai havia viscut, en favor de les serres d'Ontinyent.

Hi avien aixades, roures, carrasques...etc i olives, papes i refrescs que va portar l'Arrel per a esmorzar. Primer agafàrem forces amb l'esmorzar i després ens van explicar com es plantaven les plantes. Els colts ja estaven fets, i la tasca de nosaltres era la introduir la planta al colt, per a després tapar l'arrel amb terra, i que d'eixa forma es poguera agarrar bé al terra. L'últim pas era col·locar brossa seca al damunt de la terra, per mantindre l'humectat.

Encara que eixe dia va lluir el sol, els dies anteriors havia estat plovent, per això no va ser necessari regar les plantacions. Quan vam acabar teníem les sabates plenes de fang.

Per a mi fou un dia molt especial i entretingut, que mai oblidaré.

Andrea Muñoz
Alumna de Clarinet 1r EE

L'incendi s'origina cap a les 21.30 hores

A partir de les 7.00 hores del dia següent comencen els helicòpters i avionetes a tirar aigua

L'aula de Percussió amb l'Alzheimer

Després d'haver-los visitat en varies ocasions, enguany l'aula de Percussió torna a Albaida per solidaritzar-se amb els malats d'Alzheimer de la població, aprofitant la celebració de l'Any Internacional de l'Alzheimer.

L'ocasió va tindre lloc el 23 de desembre on realitzaren un magnífic Concert de Nadal, dirigit pel professor Pep Soler, a les dependències d'AFMAVA.

L'Associació AFMAVA (Associació de Familiars i Malalts d'Alzheimer i altres demències de la Vall d'Albaida) és una associació sense ànim de lucre. Està formada per un grup de ciutadans/es - familiars, que juntament amb un equip de professionals i amb el recolzament de l'ajuntament d'Albaida coordinen programes de cures diürnes per a malalts d'Alzheimer i altres demències, i els proporcionen companyia, una dieta nutritiva, un entorn estructurat i supervisat i una àmplia varietat d'activitats, amb la finalitat de millorar la seua qualitat de vida així com la dels seus familiars.

La unitat de dia atén a malalts i malaltes d'Alzheimer o altres tipus de demències i els seus familiars, que resideixen a la Vall d'Albaida

Per tenir accés al centre cal ser soci de l'Associació AFMAVA i, a més a més, per poder participar en les activitats que s'hi desenvolupen, el malalt ha de tenir una demència senil moderada o, en cas de sofrir la malaltia d'Alzheimer, estar en la primera o segona fase.

Centrant-se en els malalts

d'Alzheimer, donat que són el col·lectiu demanant majoritari el servei, el perfil d'aquests sol ser homes i dones, majors de 65 anys, ja que la incidència de la malaltia s'incrementa a partir d'aquesta edat.

Reflexions sobre estètica i repertori

De vegades em pregunte per què als arxius de biblioteques o societats musicals hi ha una gran quantitat de repertori que està "criant pols" sense poder veure la llum. Quins pecats hauran comés certes obres per estar condemnades a l'oblit de la memòria col·lectiva? El pecat deu ser de les mateixes obres o dels que programen el repertori...?

Vertaderament crec que el cas de cada obra serà un món a banda: unes s'hauran guanyat la condemna a pols, no superant el filtre ineludible de la història, però d'altres, del tot encertades, hauran sofert la incomprensió del seu llenguatge o la ignorància dels primers receptors. Eixe és el preu que ha d'estar disposat a pagar tot aquell que té la "gosadia" d'invocar les muses per a embrutar el paper pautat. I d'este pagament no està exclòs ningú, fins i tot, ni els grans mestres se n'han lliurat, i si no que ho pregunten a J. S. Bach, a qui el classicisme i gran part del romanticisme va enterrar viu, o el cas de G. Mahler qui fins ben entrada la dècada dels seixanta del s. XX no deixava de conèixer-se tan sols com un bon director d'orquestra.

Esta realitat desemboca, inevitablement, en dos elements històricament enfrontats; d'una banda el pensament de l'autor, i per altra el judici estètic del destinatari, ja siga intèrpret, director o oient. Desavinences al respecte en trobem molt diverses al llarg de la història: algunes simfonies

Ramón García i Soler

de Beethoven o La consagració de la primavera d'Igor Stravinsky són alguns exemples extremats de fracàs inicial i de posterior divinització.

Hui dia l'eclecticisme estètic en la creació artística ha minoritzat en part este fet. Els mitjans de comunicació, els suports fonogràfics i informàtics contribueixen, en bona mesura, a la diversificació musical. Sabem que, a tots els nivells, hi ha una tendència generalitzada a rescatar tot allò que les èpoques passades han ignorat. La pregunta radica en el fet que si tot el passat artístic oblidat ha estat filtrat adequadament... o no ho ha estat. Pel simple fet que una obra siga antiga, l'hem d'adorar? pense que, a banda, hi ha altres elements que ens poden ajudar a emetre un judici més rigorós.

Al pol oposat i sense voler generalitzar, trobem l'esnobisme o la contemporaneïtat mal entesa que l'època actual ens vol imposar, no tant en la música per a banda com en el camp de l'orquestra, la música de cambra, solistes o altres grups. Prova d'això és la discrepància pública i notòria que, ja massa voltes, s'ha manifestat entre compositor i espectador en escoltar certes obres contemporànies. A més a més, si afegim la falta de motivació dels intèrprets que, de vegades, estan obligats per les institucions públiques, o per guanyar-se el jornal, a interpretar el que no es pot interpretar, arribem a la conclusió que la simbiosi que requereix qualsevol manifestació artística entre el creador, l'intèrpret i el receptor es veu seriosament truncada. Sembla que hi ha un exacerbat interès a demostrar que els equivocats són els que escolten, al·legant falta de cultura musical i altres excuses infundades. No seran ells els equivocats...? no serà que no han sabut trobar l'equilibri necessari? no serà que no saben fer-ho d'una altra manera? qualsevol manifestació sonora es pot considerar obra musical? l'originalitat és l'únic fi? no és per res, però a mi ja em resulta molt poc original sentir un suposat intèrpret aporrear o maltractar literalment un piano, pegar-li cops a un violí o fer "ruiditos" amb instruments de percussió sense cap trellat. Ja ho hem sentit i patit massa vegades... Estem cansats de tant d'engany.

Generalment, en la música de banda almenys encara no s'ha perdut el nord en l'aspecte estètic, encara que em reservaré l'opinió respecte d'algunes composicions que únicament persegueixen el benefici comercial del seu autor, aprofitant-se de la globalització musical que també vivim, procedent, fonamentalment, dels Estats Units. Este imperialisme musical ha influït decisivament en les preferències estètiques de compositors, directors, intèrprets i oients. Mal no en fa, i contra gustos..., però, és evident que en gran mesura eclipsa altres alternatives. Quan observe programes de concerts d'algunes bandes de música, em dona la impressió que sempre estem sentint el mateix. Fa unes dècades només sentíem transcripcions d'orquestra i sarsuela, però hui dia, sembla que per a molts directors este repertori s'ha quedat obsolet i que només interessa tot allò actual amb més o menys qualitat. Això no importa. El que vertaderament importa és que ho ha tocat l'altra banda del poble, la del poble veí o la de més enllà. La manca

de criteri i de coneixements musicals, a l'igual que les modes i sentir-se integrat en el que es té com a referent per la majoria, fan que el públic i els músics es vegin privats de gaudir i cultivar-se amb un repertori que no mereix ser oblidat per les formacions bandístiques. És evident que entre les composicions originals per a banda hi ha innegables obres magistrals, no sols de compositors estrangers, sinó també de molt prop nostre com J. Rodrigo, M. Asins Arbó, A. Blanquer, J. E. Canet, V. Egea, R. Mullor, X. Cano o A. Valero, entre molts altres.

Seria molt més gratificant que els programes de les bandes, a no ser que es tracte d'un monogràfic, foren un tant més diversificats, sense renunciar a cap estètica ni a cap gènere amb uns mínims de coherència i, per què no, apostant per noves tendències. L'equilibri en este aspecte és fonamental, mai no em d'oblidar a qui va destinat el que interpretem. Hem de dur a terme una gran tasca educativa quan fem un concert. L'element pedagògic és indispensable en les activitats de les societats, tant per als músics com per al públic. Les nostres societats musicals han de diversificar els programes, però també les formacions. En la mesura de les possibilitats convé promocionar els cors, els grups cambrístics i les orquestres; d'esta manera contribuïm a l'objectiu abans esmentat: educar l'oient i els intèrprets, tot obrint el ventall de gèneres i estètiques sense renunciar a res que realment no arribe a commoure els sentiments.

En un món tan alimentat pel materialisme, el consumisme i la violència, no ve gens mal que almenys en un raconet d'Europa, ens preocupem també d'alimentar l'esperit. Cal tindre present que els abusos, la reiteració, la falta de claredat i la insensibilitat interpretativa són enemics directes de l'avorriment i de la falta de connexió entre el compositor i el que escolta. Al cap i a la fi, deixant de costat els gustos estètics, el que importa és que a un li arribe l'obra i que tot el seu entramat de sentiments calen en el lloc més profund de l'ànima. El misteri de l'art de les muses és així; i el millor de tot és no saber per què.

Ramon Garcia i Soler

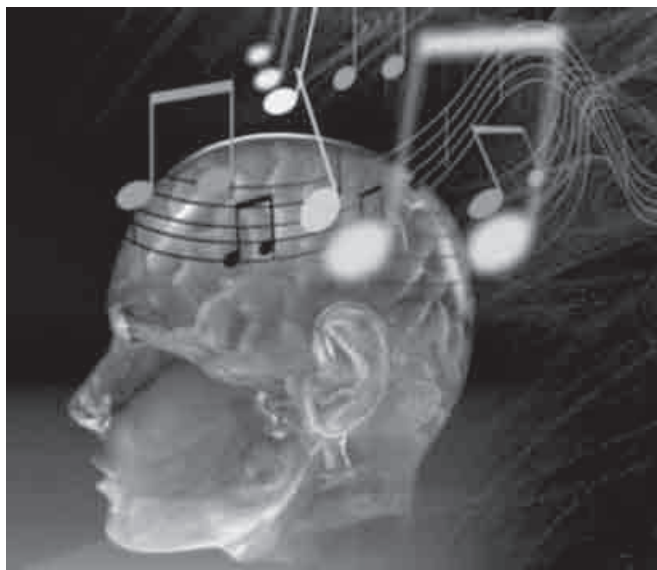
La Pedrera-Albaida, 23 d'abril de 2004

Els cucs musicals

No us ha passat mai? De vegades, una melodieta se'ns clava al cap i no podem parar de sentir-la. El pitjor de tot és quan la tonadeta en qüestió no ens agrada o si comença a activar-se sense control a l'hora de dormir-nos. Açò, encara que ens parega una xorrada sense importància, és un fenomen perfectament estudiat que ja va ser descrit per investigadors alemanys a finals del segle XIX i els psiquiatres anomenen a estes musiquetes apegaloses Cucs musicals (ohrwurm en alemany, earworm en anglés). Es tracta d'un procés coercitiu, pel qual la música entra i subverteix part del cervell, obligant-lo a activar-se de manera repetitiva i autònoma, com pot ocórrer amb un tic o un atac.

Atenent a les estadístiques, al 98,2% de la gent se li ha apegat alguna melodia infecciosa al cervell. També resulta que és més freqüent en dones que en homes i que hi són més propensos els esquerrans que els destres, sobretot si escolten molta música. Precisament aquest fenomen s'ha extés a mesura que la música ho ha envaït pràcticament tot i en totes parts. Antigament per poder sentir música s'havia d'anar a l'església o a algun concert i ara portem l'iPod o l'mp3 tot el dia enganxat a les orelles. Però els cucs musicals són un greu problema (obsessió malaltissa) només per un 10% de la població. Un cas extrem, per exemple, és el d'un jove hindú que va acudir desesperat a un centre psiquiàtric perquè feia cinc anys que la banda sonora d'una pel·lícula se li activava dins del seu cap més de 30 vegades al dia.

Què succeeix, psicològicament i neurològica, quan una tonadeta s'apodera de nosaltres? Quines característiques fan que una cançoneta siga perillosa o contagiosa? Ens desperten ressonàncies o associacions emocionals especials? Les causes dels cucs musicals no estan ben definides però els experts en màrketing sí que ho tenen ben clar. Els han estudiat a fons per tal de crear-los artificialment, associats a la publicitat, de manera que les sintonies contagioses ens aboquen al consum. Pareix que no importa si tenen lletra o no. Solen ser fragments breus (màxim 30 segons), repetitius (com les tornades) i simples (des del punt de vista musical) que es fan apegalosos a la ment i són

irresistibles per a les neurones encarregades de la música.

El compositor i musicòleg Nicolas Slonimsky, a principis del segle passat, ja inventava a posta frases musicals que pogueren enganxar-se a la ment i obligaren a la imitació i la repetició. Inclús en la pròpia música hi ha tendència a la repetició per tal d'afermar la temàtica musical. Totes les peces musicals tenen repeticions o variacions i la música popular està plena de tornades repetitives, a més de complir fàcilment els requisits de simplicitat i brevetat.

El problema que queda encara per resoldre és com desactivar els cucs musicals. Solen nàixer, créixer durant hores i després desaparèixer, encara que poden presentar alguna rèplica posteriorment. Però, mentre duren, no s'hi val a pensar en altres coses ni intentar oblidar-los perquè es faran més pesats. Pels compositors, quan tenen un nou tema musical rodant pel cap, el més recomanable és anotar-lo en un full i esborrar-lo de la ment abans que acabe convertint-se en un cuc musical i no els deixi dormir tranquil·lament. I els demés ja sabeu... si sou dones-esquerranes-compositores no escolteu molta música.

Miguel A. Ibiza
Professor de trombó

Fons consultades

- Revista *Muy Interesante*, gener 2011
- http://www.elboomeran.com/upload/ficheros/obras/musicoafia_gusanos_cerebrales_1.pdf

El músic: persona que no sap parlar?

"El periodisme musical consisteix en gent que no sap escriure entrevistant a gent que no sap parlar per a gent que no sap llegir." Frank Zappa.

Curiós. Tremendament curiós que un músic diga aquestes paraules. Però Frank Zappa, guitarrista, compositor i rebel en tots els sentits, té tota la raó.

Rebel perquè aquestes paraules poden ser fàcilment mal interpretades per la gent. Com que un crític de música no sap escriure? Com que els músics no saben parlar? Com que els lectors de crítiques musicals no saben llegir?

A primera vista, aquestes paraules ens duen a una enorme confusió. Jo mateixa, per exemple, al llegir aquesta frase per primera volta, em vaig oposar radicalment a l'opinió de Zappa. Un periodista, encara que siga crític, sap escriure. Un músic, encara que siga entrevistat, per suposat sap parlar i la gent, òbviament sap llegir. Però es deu llegir aquesta frase amb un sentit poètic, abstracte.

Aquesta frase és una gran metàfora. Un músic no compon, no toca per a ser llegit. La música no es llig, es sent, s'escolta. La música té el seu propi llenguatge, que és la melodia, el ritme, el compàs. Per això, els músics no saben parlar, moltes voltes no ho necessiten, la melodia és la seua forma de expressar-se. I Frank Zappa ho sap de primera mà.

I com es pot escriure sobre alguna cosa que és impossible de transmetre amb paraules?

D'ahi la metàfora de Zappa, un periodista musical no sabrà mai escriure i descriure la música. Mai un escriptor podrà dir amb paraules el que un músic transmet amb notes, per molt que ho intente. I si professionalment es dedica al periodisme musical, mai sabrà escriure la música.

Finalment, discrepe parcialment en l'última part de la frase. "Per a gent que no sap llegir".

Parcialment perquè comprenc a l'autor de la frase, però no compartisc la seua opinió. Si és periodisme musical, aquest va lligat obligatòriament a la música. I òbviament, algú que no entén la música, no llig l'article, ja que moltes voltes ni li interessa. Per el que els lectors d'aquest tipus de notícies són persones instruídes en el món de la

música, encara que siga mínimament. Per això, si que saber llegir, en l'article segur que apareixen tecnicismes musicals, però aquests seran entesos pel lector, que comprendrà el text quasi amb tota seguretat.

Però clar, si els tecnicismes no estan explicats, o són massa tècnics (com seria per exemple, parlar dels tipus de pistons d'una trompeta o dels trasts o harmònics d'una guitarra) el lector, i sobretot si no té coneixements massa amplis de la música, no va a saber llegir-ho, i encara menys entendre'ls correctament. I seguint amb el "a algú que no sap parlar" podem dir també que el que expressa el músic, que ja de per sí no estarà (segons Zappa) ben escrit, serà encara pitjor entès pel lector. El lector mai entendrà el que sent el músic al tocar certa peça o cert fragment de dita peça. És impossible perquè cada músic té una sensació diferent al tocar, i els sentiments són encara més difícils de transmetre amb paraules que la música.

Per això, coincidisc amb l'opinió de Frank Zappa. Un periodista musical, per molt especialitzat que estiga en la matèria, mai sabrà escriure amb paraules la sensació que té el músic al tocar una obra i la gent no va a sentir eixa sensació si prové d'un article. I jo ho sé de primera mà: soc músic i sé el que es sent al tocar, i estudie periodisme, i sé que és impossible descriure eixa sensació amb paraules.

Noelia Javier Soler
ex-alumna de guitarra

Llarga vida al Clarinet...

El currículum de l'especialitat d'instruments de vent-fusta, si parem atenció podem llegir entre els objectius a aconseguir "Demostrar autonomia progressivament major per a solucionar qüestions relacionades amb la interpretació: digitació, articulació, fraseig, etc".

Després de llegir aquest fragment, la primera cosa que ens ve a la ment tant als docents com als alumnes és la necessitat d'ensenyar i dependre a dominar tècnicament el nostre instrument amb una habilitat tal que ens permeta solucionar problemes tècnics que puguem sorgir en la partitura. De seguida pensem en elements tècnics com el ritme, la mesura, l'afinació, el fraseig etc. Tanmateix, una lectura més profunda suscitaria de seguida la següent pregunta: i què ocorre amb l'instrument? és que no és determinant un bon funcionament de l'instrument perquè la interpretació siga adequada?

És justament fruit d'aquesta interpretació el motiu pel qual he cregut convenient desenvolupar unes sessions al llarg del curs orientades a aquestes qüestions; sense descuidar la formació tècnica de l'instrument (present a les classes individuals), no estaria de més ensenyar uns hàbits a l'alumne, encaminats a prolongar la vida del seu clarinet.

Des del meu punt de vista com a professor, considere que és necessari que un clarinetista mantinga en condicions el seu instrument principalment per dos raons: Perquè ha realitzat una gran inversió en la compra d'eixe clarinet i ha de protegir-la. Hem d'ensenyar-li a l'alumne que la majoria de voltes són els seus pares els que han fet un gran esforç econòmic perquè ells desenvolupen els seus estudis, i l'única cosa que els anem a demanar és que aprenguen a tindre cura del seu instrument. L'altra raó és perquè d'eixe instrument depèn la seua interpretació. Si l'instrument està deteriorat o mal atenció, la interpretació que vullga realitzar estarà greument condicionada.

La reparació d'instruments així com el correcte ajust i maneig dels utensilis de precisió ha sigut un ofici exalçat hui en dia fins a arribar a considerar-ho tot un art, accessible només a aquelles persones que fan d'esta tasca la seua forma de vida. Perquè ens fem una idea, inclús una simple sabatilla mal col·locada fruit de la inexperiència, pot alterar dràsticament les qualitats tímbriques i de sonoritat de tot un clarinet.

L'ajust de les claus i el correcte segellat de les sabatilles per mitjà de compensació és un altre aspecte molt delicat en el que un estudiant

manca per complet d'experiència. Aquest tipus de tasques han de ser realitzades per persones que estiguen experimentades en eixe camp i no per qualsevol clarinetista.

Òbviament, un bon clarinetista que s'ha dedicat a estudiar la part mecànica del clarinet, de segur que és capaç de tindre el seu instrument en perfecte estat d'ajust ja que l'experiència és un grau; però un estudiant que a penes coneix l'entramat tècnic del seu instrument no hauria d'intentar realitzar reparacions dificultoses per si sol en el seu instrument. Per això ja estan els professionals. No obstant des del meu punt de vista, sí hauria de conèixer aquelles pràctiques o rutines encaminades a fer més útil la vida del seu instrument. Moltes voltes, les conseqüències d'uns mals hàbits de neteja, manteniment i conservació són a la llarga reparacions d'un alt cost econòmic.

Des d'aquestes sessions teórico-pràctiques el que es pretén no és que l'alumne conega a la perfecció el mecanisme tècnic del seu instrument i siga capaç de dur a terme les seues pròpies reparacions, sinó que se li pretén donar una sèrie d'explicacions i de consells perquè pugui prolongar la vida del seu instrument. És la ferramenta de precisió amb què treballa un instrumentista i hem de procurar que estiga en les millors condicions possibles. Espere que tothom pugui traure profit de les mateixes.

Federico Rocafort Rodríguez

Professor de Clarinet

Franz Liszt - ÀNIMA VIRTUOSA (200 anys del natalici)

"Les meues conviccions son poques: crec poc en la meua obra i molt en Déu i en la llibertat"

reunir tots els recursos de l'art musical. En les seues set octaves està compresa l'amplitud de l'orquestra [...] Amb el piano podem reproduir tots els matisos, totes les figuracions, fer arpegis com les arpes, notes llargues com els instruments de vent, staccati i infinitats de passatges que fins ara semblaven reservats per a altres instruments[...] El piano té doncs, per una banda, la capacitat de donar cabuda a tot i per un altra, té vida propia, [...] és al mateix temps microcosmos i microdéu.

Liszt s'identifica amb el piano com a compositor i pianista. El romanticisme heroic i sentimental, declama un augment de la intensitat sonora; l'orquestra romàntica evoluciona i els seus instruments troben la forma definitiva. L'àmbit del teclat passa de cinc a set octaves. L'amplitud tímbrica i sonora

Si reparem en la vida i obra de Franz Liszt (1811-1886), probablement acabem preguntant-nos quan de temps destinava al somni: pianista virtuós, concertista famós, compositor prolífic, director d'orquestra, professor, organitzador de festivals, conseller reial d'Hongria, amb una complicada vida afectiva, religiosa, social... infatigable en les seues múltiples activitats, encara hi va tenir temps de mantenir una correspondència copiosa i d'escriure articles i crítiques sobre la situació dels artistes i les institucions del seu temps.

METAMÓRFOSI PIANÍSTICA

[...] Tinc la voluntat ferma de no abandonar l'estudi i desenvolupament del piano fins que no haja fet amb ell tot el possible [...], la seua força harmònica li permet compendiar i

de l'orquestra es convertix en font d'inspiració. Amb aquesta visió revolucionaria del piano substituint-la, Liszt compon les transcripcions per a piano d'obres orquestrals d'altres compositors i fa de mecenes d'aquests, donant a conèixer obres que romanien oblidades per la dificultat de reunir una orquestra. Per difondre-les, Liszt instaura el recital solista, canvia els salons de l'aristocràcia pel gran teatre i així, a més, obri les portes a tot tipus de públic. A l'escenari, la seua música troba sentit. Liszt necessita el públic: com un orador, a ell es dirigeix per a seduir-lo i avasallar-lo. Aquesta ansia de fascinar i embriuar va dotar la seua tècnica amb noves idees: il·lustrar les seues execucions amb una nova i sorprenent gesticulació; no era prou "escoltar-lo", hi havia que "veure'l". El so és el protagonista; una mateixa figuració podia tindre més d'una realització mecànica depenent

sempre del resultat sonor. Per a Liszt la tècnica i la sonoritat emanen de l'esperit i és en eixa recerca sonora on gest i so caminen de la mà. Es així, doncs, que Liszt amb la seua figura i exemple va definir les pautes de la tècnica moderna. Aquesta etapa de concerts no hi va arribar a una dècada, però va ser prou per convertir-lo en el més gran virtuós de tots els temps.

VIRTUOSISME COM A MIG I NO COM A FI

Les composicions de Liszt necessiten una bona dosi de virtuosisme per part de l'interpret. Ell mateix justificava el virtuosisme con una eina indispensable:

" El virtuosisme sols existeix per a permetre l'artista reproduir tot el que pot ser expressable en l'art. En aquest moment és indispensable, i no serà, doncs, mai suficientment conreat. El virtuosisme no és secundari, sinó, un element necessari en la música. No és un servent passiu de la composició; la vida o la mort de l'obra d'art que li és confiada depenen de la seua destresa".

MÚSICA COM A POESIA

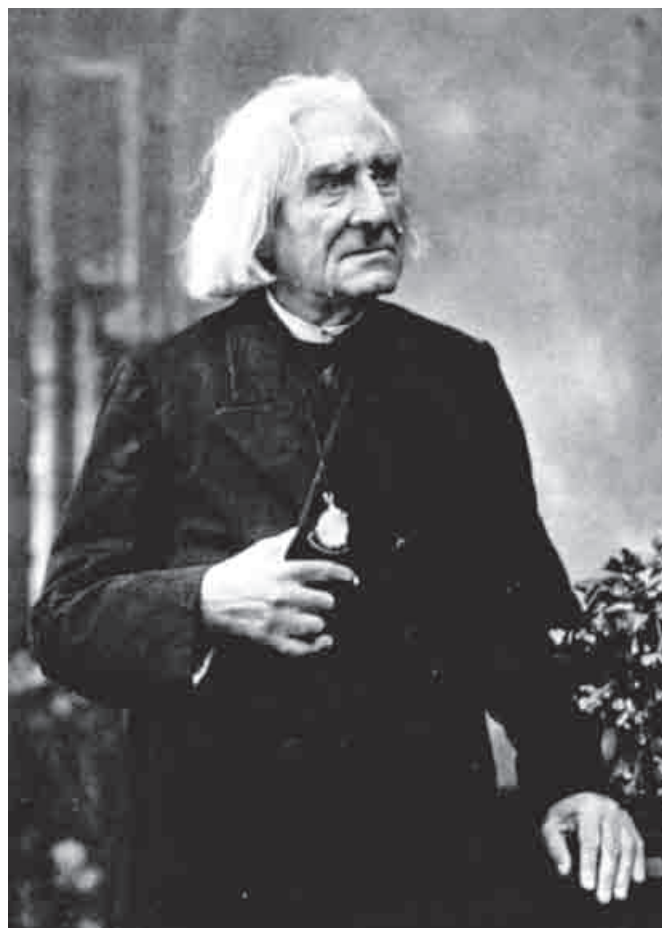
El caràcter descriptiu i la recurrència a un pre-texte extramusical conformen algunes de les característiques més significatives del seu art.

[...]La música és un llenguatge poètic, més apte que la propia poesia, per a expressar tot el que dins nostre traspassa els horitzons normals, el que escapa a l'anàlisi lògic, el que es troba en les profunditats inaccesibles[...].

Va ser Liszt qui va unir música i literatura - les dues formes humanes de sensibilitat i pensament- per inventar i donar nom al "poema simfònic". El desenvolupament d'una peça no esdevé determinat per una regla formal, sinó, per una "idea o subjecte poètic", un "jo líric" intern en la música que varia i es transforma.

La tradició musical junt a la literatura i la pintura son inspiració per a crear nova música. Així, l'art surt de l'art.

[...]Tot element en contacte amb altre, adquireix noves característiques... Sacrifica la seua primitiva essència i pren una nova forma i un nou

"La purificació de l'art es la purificació de la humanitat"

nom; al quedar fora d'un context original, surt un efecte diferent... El mes lleu accident es prou per ocasionar aquest canvi[...]

UN MESTRE FASCINANT

Entre tots els grans compositors, Liszt va ser l'únic que va voler i va ser capaç d'assolir el paper de professor, l'únic disposat a deixar-se l'inspiració musical a una banda per a mostrar els joves artistes el camí de la música.

Donava les classes debades. Aquests encontres pedagògics eren un moment de trobada i enriquiment cultural en el que convergien literatura, filosofia i divagacions fantàstiques.

No tenia ningun mètode per ensenyar, es preocupava principalment de l'esperit de cada obra musical. Ell presentava una idea a l'alumne i aquesta prenia forma en l'esperit quedant arrelada en ell. Però, en la música, com en la religió, no es poden fer comprendre mitjançant paraules co-

munes; Liszt ensenyava com ho havia fet Jesucrist: valent-se de símils o imatges. D'aquesta manera l'efecte en els estudiants era major.

[...] *Per enriquir l'esperit, aquest s'ha de farcir amb vivències[...]* Liszt fa causa comú amb els que pateixen i té cura del dolor. Visita hospitals, manicomis, condemnats a mort...Aquest jove pensa i sommia molt; tot ho disculpa. La seua ment es extraordinària, està tan exercitada com els seus dits. [...] *Escoltar-lo sobrepen l'ànima, com ninguna paraula o declamació tràgica podria aconseguir-ho.[...]* Repudia totes les regles convencionals: contrastos rígids entre forte i piano, els crescendi estipulats... odia tot eixe tipus de recursos i mai els fa servir. Son les emocions intenses i autèntiques les que intenta reflectir: l'horror, la por, la indignació, la desesperació, l'amor portat fins el desvarí[...]. Apunts d'Auguste Boisser (mare d'una alumna de Liszt).

RELIGIOSITAT I ESPIRITUALITAT. MÚSICA HUMANITÀRIA

Liszt, als vint i quatre anys, escriu: "Els artistes tenen fe, doncs saben que la fe mou muntanyes. La nostra fe en l'art és tan ferma com la nostra fe en Déu i en la humanitat[...] Es pot dir que la música és en essència religiosa i com l'ànima de l'home, cristiana per natura".

El tema religiós va estar sempre present en la vida de Liszt. De menut ja volia ser sacerdot, però la vida mondana va fer que se n'oblidara i no serà fins l'any 1865 quan entra en l'ordre de Sant Francesc de Roma, reb les ordres menors i és anomenat Abat.

"Jo he pres partit seriosament com a compositor religiós i catòlic[...] crec poder dir-ho de cor i amb modèstia, que d'entre tots el compositors que conec no hi ha cap que tinga un sentiment tan intens i profund de la música religiosa com aquest, el teu humil servidor. A més, els meus profunds estudis de Palestrina, Lassus, Bach i Beethoven. que son el cim de l'art catòlic, em donen un gran suport".

El Déu de Listz, es el Déu de l'amor i la probrisa. Mai en la història de la música havia existit aquest valor musical del silenci, de l'oració priva-

da, de la meditació. El ideal de Liszt és una música sacra nova, humanitaria; un art "per al poble i per a Déu" un art humà dirigit al món dels sentiments que reflexe la cultura humana i trascendeixca en la seua búsqueda de Déu.

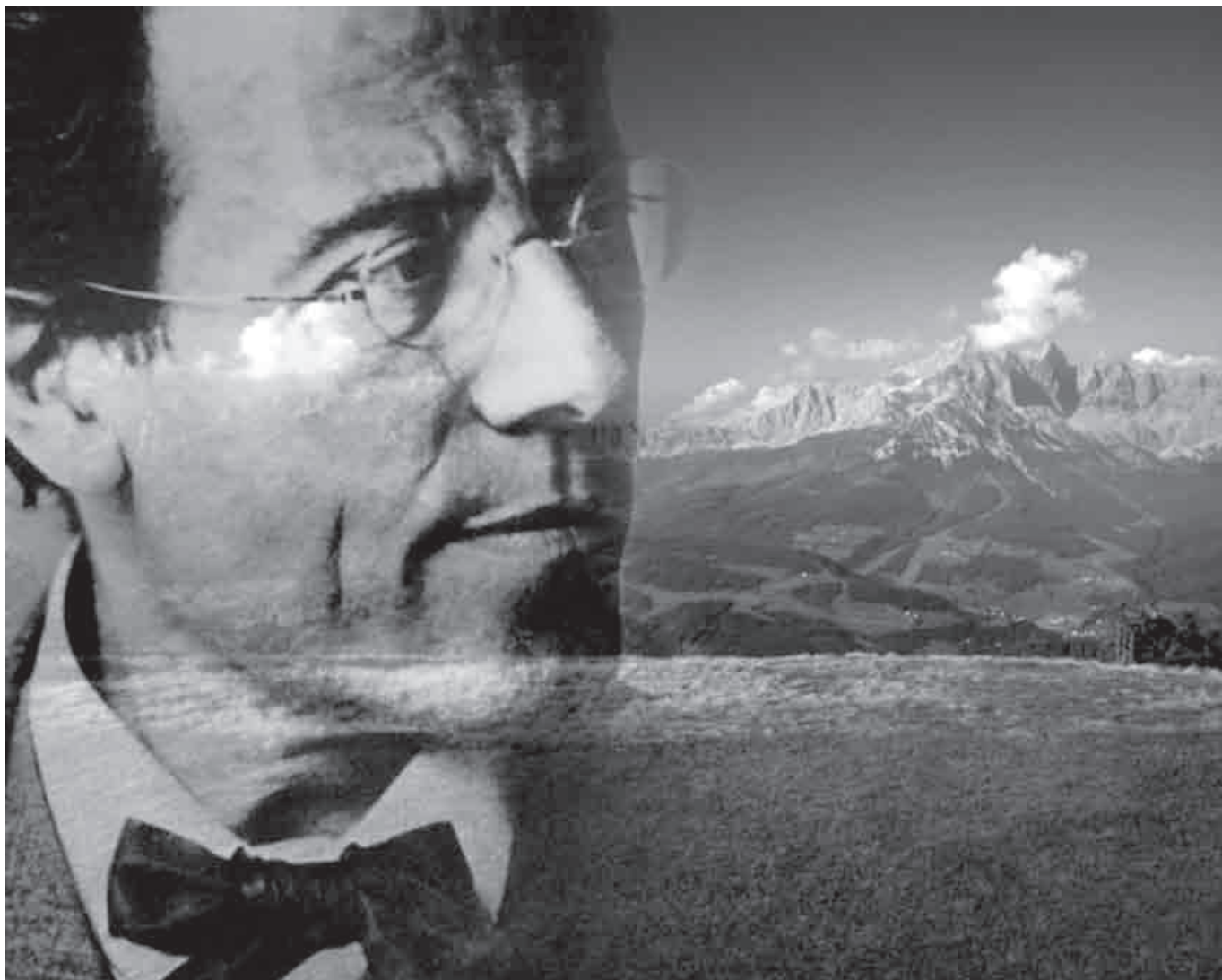
[...]Els artistes són clergues, més encara: semi-deus, com Prometeo[...] donen vida a la matèria i forma al pensament, ens mostren els nostres ideals fets realitat, ens eleven a l'éxtasi fins la revelació de lo diví. És per tant que l'art té capacitat espiritual i redemptora i els creadors son els emissaris d'eixe poder civilitzador de l'art que eleva i uneix la condició humana[...]

Liszt tenia una personalitat excepcional. Va ser un home dedicat a estimar aquells que l'envoltaven, inclòs els enemics. Com bon cristià; amb gran amplitud de mires i gran amor a l'art, va ser capaç de promocionar obres i ajudar artistes que el criticaven i es comportaven de forma incorrecta amb ell. Per Liszt, no era important ni constituïa un fi en sí mateix el seu virtuosisme, sinó que per damunt estava l'art i la bellesa, que a la vegada eren els mitjos per engrandir l'esperit de l'home. Donava gran part dels seus ingressos a la caritat i causes humanitàries. Va col·laborar en la construcció del monument a Beethoven, l'Escola Nacional de Música d'Hongria, la Catedral de Colonia, l'església de Leopold en Pest. Va fer donacions privades a hospitals, escoles, organitzacions benèfiques,...Quan es cremà gran part d'Hamburg va donar concerts per ajudar a els milers de persones sense llar.

[...] *Aquesta és la meua voluntat...Si, Jesús crucifixat, la locura de l'exaltació de la Creu, era la meua verdadera vocació. Jo l'he sentit des dels desset anys, quan demanava a llàgrimes i súpliques que se'm permetera viure la vida dels Sants i morir la mort dels Màrtirs...Però no a sigut així. Sempre des d'eixe moment en mig de totes les meues faltes i errades que he comés i de les quals me'n penedisc, la divina Llum de la Creu sempre ha estat al meu costat...i per fer testimoni de la meua Fe desitge rebre els Sants Sacraments abans de morir, i amb ells obtenir la redempció i l'absolució dels meus pecats. Amén.* Testament de Liszt.

Marisol Albuixech Climent
Professora de Piano

Mahler y la Naturaleza

A l'anterior publicació de Picat i Lligat rendirem el nostre homenatge al compositor Gustav Mahler (1860-1911) en el 150 aniversari del seu naixement. En aquesta tornem a fer-li menció per commemorar el centenari de la seua mort.

Com dèiem a l'editorial d'aquesta edició, la Natura ha constituït una de les més grans fonts d'inspiració per als compositors de totes les èpoques. I aquest aspecte es manifesta d'una forma molt especial i evident en la música de Mahler.

Aquesta idea ens serveix per fer aquest xicotet estudi de la relació amb la Natura d'un músic bàsicament pan-teïsta, que no sols amava el camp, les muntanyes o els astres, sino que establia una especial relació amb el món i la Terra que va anar variant –encara que mai va perdre intensitat- al llarg de la seua obra.

La primera manifestación de la naturaleza en la obra de Mahler se produce en pieza temprana, en torno a los 18 años del joven-císimo artista, con su cantata *La canción del lamento* (suele ser la habitual traducción entre nosotros), fundamentalmente en las dos primeras secciones de la obra.

Entre los meses de febrero y marzo de 1880, el joven Mahler unió dos de sus temas esenciales, amor y naturaleza, a través de un pequeño ciclo de tres canciones dedicadas a Josephine Poisl. Los títulos son sobradamente expresivos: *En primavera*, *Canción de invierno* y *Danza de mayo en el verde*; el compositor retomó esta última pieza en el ciclo *Canciones y tonadas de juventud*.

Dentro de este último ciclo, los *Lieder und Gesänge aus der Jugendzeit*, cuyos tres cuadernos –con un total de catorce canciones– fueron redactados entre 1882 y 1890, Mahler vuelve en varias ocasiones a reencontrarse con la naturaleza, y tres de las piezas tienen directa incidencia en esta temática: *Mañana de primavera*, del primer cuaderno –en la que los trinos del piano sugieren el canto de los pájaros–, *Con placer fui a través de un bosque verde*, de la segunda serie, y *Consuelo de verano*, del último cuaderno. La segunda de las piezas citadas, verdadero *Lied*, es una de las páginas más fascinantes del ciclo y, desde luego, la más evidentemente hermosa. En ella ha cuajado Mahler un caso único de *Lied-suspensión*, una balada absolutamente estática, flotante, suspendida en el aire, en la que ya son inequívocamente mahlerianos los cantos de pájaros en la mano derecha del pianista. Esta canción fue escrita poco después de las *Canciones del camarada errante*, de los que en cierta medida viene a ser una prolongación.

El tercer cuaderno de la serie, redactado entre 1887 y 1890, presenta una de las canciones con “animales personalizados” a las que tan dado fue el compositor en su faceta más lúdica e irónica, ya que las referencias a los irracionales le permitían específicas sátiras sobre los supuestamente superiores intelectivos.

Pero la confrontación más directa del Mahler joven con el mundo y el entorno llega, en términos musicales, en 1884, cuando el compositor redacta su primera obra maestra en el terreno de la canción de concierto, las *Canciones de un camarada errante*, basadas en su mayoría en textos propios.

Una partitura coetánea de la precedente, la *Sinfonía núm. 1*, nos reafirma en esa confrontación Mahler/mundo. He citado varias veces el

subtítulo que Gerard von Westerman daba a esta obra: *Natursymphonie*, Sinfonía naturalista o de la naturaleza, apelativo nada descabellado si nos atenemos a las indicaciones de tempo, intensidad y acotaciones marginales inscritas en los pentagramas. Similares indicaciones para los movimientos (poco prácticas a la hora de fijar el tempo concreto) ya fueron utilizadas por Beethoven en la *Sinfonía “Pastoral”*, y Mahler recogió el testigo con alegría. Pero sería injusto limitar a la obra al calificativo de “Naturista”, ya que la naturaleza no sería más que el escenario donde habría que situar al hombre, al titán que da título a la pieza y que como un héroe, hacía frente a un mundo pernicioso mediante la fortaleza de espíritu y los sentimientos nobles.

El primer movimiento, “como un sonido de la naturaleza”, tal como explícitamente señala la primera acotación pentagramática, era denominado por Mahler, “Primavera sin fin”, y el original inmovilismo de la Introducción (61 compases), con la pedal que da en armónicos toda la cuerda, constituye un efecto extraño y mágico, que nos conduce a una de las primeras características del lenguaje sonoro de Mahler, lo que Teodor W. Adorno llamara “suspensión”. Pero más que “suspensión”, sería correcto hablar de *suspense*, ya que el resultado formal evoca un paisaje abierto y campestre donde se espera la aparición de algo o de alguien. Sobre este imperturbable la de la cuerda, piccolo y flauta entonan la base motívica de esta sección, un sencillo intervalo de 4ª (la/mi), que configuran el tema de esta sección y que evocan el canto de un cuco.

El choque de la *Segunda sinfonía*, “Resurrección” se produce a niveles más ultraterrenos, es el conflicto entre la vida y la muerte, o más exactamente, entre la muerte y la vida tras la muerte. Para volver a un mundo más terrenal hay que llegar a la *Tercera sinfonía*. El compositor escribió un texto, tan detallado y expresivo, de sus intenciones en esta obra: “el preludio de la obra será ‘La seducción del verano’. Naturalmente, el verano no llega sin una lucha con su oponente, el invierno; pero este es fácilmente derrotado, y, con toda su fuerza y poderío pronto domina la situación el vencedor, el verano. Este movimiento, tratado como una introducción, tiene un corte humorístico, incluso grotesco”.

La naturaleza parece flotar al fondo de la *Cuarta sinfonía*, pero nada hay de explícito. Nada queda en la *Quinta*, a la que sería excesivo calificar de “urbana”, pero es una de las obras más viene-

sas de Mahler. Más presencia de la naturaleza se da en la tremenda *Sexta sinfonía*, con un sonido campanil muy distinto del que abre la *Cuarta*, el de las esquilas de rebaño.

Con mucha más pujanza, una naturaleza agreste se apodera de buena parte de la *Séptima sinfonía*. Al referirse a la explosión orquestal que sigue a la introducción, una melodía de ritmo irregular confiada al tenorhorn, Mahler ha escrito "aquí ruge la naturaleza".

La Octava parte de la invocación al "Espíritu Creador" y culmina con una invocación al "eterno femenino" tras la ascensión del alma de "Fausto" a los cielos. Poco espacio hay para la referencia al entorno pero en la segunda parte sí hay una directa y última acotación terrenal en el coro de los "Santos Anacoretas", que en el texto del autor de *Werther* alude a montañas, bosques, barrancos y "Santos Anacoretas" sobre las cimas de las montañas flotando entre los altos riscos.

La más densa, directa y profunda invocación de Mahler a la naturaleza llega desde el título mismo de la obra que abre la llamada "trilogía final", *La canción de la tierra*. Muerte y regeneración. Mahler apunta en *la canción de la tierra* hacia un tránsito (la despedida, es el título del último movimiento de la pieza).

La superstición musical de que su muerte llegaría tras terminar la *Novena sinfonía* le obligó a buscar otro nombre. Sería una canción inmensa,

la canción que dedicaría al mundo: *La canción de la tierra*.

El primer movimiento, *allegro pesante, Canción báquica por la miseria de la Tierra*, nos habla de la fugacidad artificiosa de la vida. El segundo movimiento, *El solitario en otoño*, se basa en un símil poético: las nieblas otoñales que cubren el lago al comienzo se contraponen a las lágrimas del hombre. Los tres movimientos siguientes, más breves, cumplen función de intermedios. El movimiento que resta es *La despedida*, basado en dos poemas que describen el principio del atardecer "con sus sombras cargadas de frío". La contralto en una melodía ascendente inolvidable, describe a la luna "como un barco de plata sobre el mar azul del cielo". El poema nos habla después del canto del arroyo y de la respiración de la tierra.

La insólita coda se desarrolla sobre versos debidos al propio compositor. Es un recurso de inusitada belleza el que las primeras palabras, "¡la mala tierra florece en primavera...!", se oigan con el tema final de la *Segunda sinfonía*, el de "La resurrección". Cuando la contralto repite las palabras "eternamente...", la música parece disolverse imperceptiblemente en un *pianísimo* infinito. Sí, la "tierra adorada", la "Madre universal", acoge al solitario, para siempre...

José Luis Pérez de Arteaga
Musicòleg i comentarista de Radio Nacional

El gènere de creació artística

El segle XX va ser el segle del ple reconeixement de les dones compositores. A l'any 1903 es va presentar una dona, per primera vegada en la història, al prestigiós *Prix de Rome* (Premi de Roma). Aquest premi, atorgat pel govern francès a prometedors alumnes del Conservatori de París, sempre havia sigut concedit a homes. Va ser **Juliette Toutain** la primera dona que reclamà el dret de poder participar, ja que era una avantatjada alumna del Conservatori i havia guanyat tots el premis de composició possibles. Després d'una intervenció del ministre francès de cultura, es va acceptar la participació de Juliette al concurs, la qual cosa va obrir el camí d'altres dones compositores. Aquest fet s'ha d'interpretar com el inici de la plena admissió de la dona al món musical, normalització que continua als nostres dies.

No obstant, el camí de les dones creadores anteriors a Juliette Toutain, no va ser gens fàcil. Al llarg de la història, l'activitat musical creadora de les dones va estar marginada de forma injusta. Tradicionalment, no es concebia l'activitat artística de la dona sense suposar que traïa el seu destí domèstic. Així mateix, es tenia un concepte del geni com una cosa exclusivament masculina. En l'àmbit musical, la dona podia fer una famosa carrera com a intèrpret, però la seua activitat creadora li era negada, sobretot si la seua aspiració era la de convertir-se en una compositora professional. Per exemple, a partir del Barroc, la majoria de les dones compositores treballaven com a intèrprets d'òpera, i la seua feina compositiva era desconeguda pel públic. Ja en el Romanticisme, noms de dives del melodrama com **Angelica Catalani**, **María Malibrán**, **Isabel Colbrán** i **Pauline Viardot**, entre d'altres, compongueren àries per a veu i piano o per a òperes de gran interès musical per la seua experiència tècnica i el coneixement a fons de l'escriptura vocal. Per tant, el talent creatiu d'aquestes *primmadonnas* es considera comparable al de compositors operístics com Rossini.

D'altra banda el segle XIX suposa, musicalment parlant, una aproximació de les compositores a la música instrumental com les sonates o simfonies. Per aquesta tasca, no hi ha que oblidar el piano que va ser el instrument preferit de tot el Romanticisme i, a més del prestigi que suposava tenir-ne un a casa, les compositores e intèrprets mostraren clarament una predilecció per aquest

instrument que els permetia fer adaptacions d'obres orquestrals o vocals, a més d'interpretar repertoris diversos, dirigits tant per al virtuós com per a l'aficionat. Grans artistes al piano com **Clara Wieck** (de casada **Clara Schumann**) o **Fanny Mendelssohn**, mostraren unes qualitats interpretatives i compositives les quals, desgraciadament, no tingueren la possibilitat de mostrar lliurement, per l'època que els va tocar viure. Al respecte, existeix una anècdota de Fanny que narra com en una ocasió la reina Victoria d'Anglaterra va felicitar al seu germà Fèlix per un lied titulat *Italien*. El músic, després d'un gran compromís, va confessar que no era seu, sinó de la seua germana Fanny. Per tant, a través d'aquesta anècdota podem comprovar que la seua música era tan digna com la del seu germà.

Definitivament, les aportacions femenines d'altres èpoques al camp musical donen els seus fruits al segle XX. Començant per la ja citada Juliette Toutain, moltes dones aconseguiran el prestigi i càrrec que mereixen. Entre les premiades en

Angelica Catalani

el Prix de Roma es troben **Nadia Boulanger** que guanyà el 2on premi en 1908 amb la cantata *La sirène* i la seua germana **Lili Boulanger**, 1er premi en 1913 amb la cantata *Fausto i Helena*. Nadia, a més a més, fou una gran docent d'harmonia i contrapunt i directora d'orquestrades com la Royal Philharmonic de Londres o la Filharmònica de Nova York. En qualitat de musicòloga recuperà l'obra de Claudio Monteverdi i la música antiga francesa del Renaixement i el Barroc.

També grans compositores d'avantguarda, per exemple **Germaine Tailleferre** va ser l'única dona del famós "Grup del Sis" format per compositors francesos, seguidors de Erik Satie i l'obra literària de Jean Cocteau. Aquests compositors s'enfrontaren a la tradició i la seua música presenta analogies amb moviments artístics com el cubisme o el futurisme. Tailleferre és considerada la més prolífica de tota aquesta generació, no obstant això, injustament oblidada.

No hem de oblidar tampoc la influència d'Arnold Schoenberg en compositores com **Alma Mahler** o **Philippine Schick** que fou de les primeres en seguir la tècnica dodecafònica.

Tanmateix, el segle XX va donar pas a musicòlogues com **Wanda Landowska** que va realitzar investigacions al voltant del clavicèmbal, aconseguint que el constructor de pianos Pleyel el tornara a crear, a més de recuperar obres antigues i reeditar composicions de Bach, Mozart o

Schubert. Altres dones amb el poder necessari per al desenvolupament de grans projectes, van ser impulsores de les arts, com per exemple, **Elisabeth Sprague Coolidge**, la qual va aconseguir que artistes i compositors europeus visitaren Estats Units. D'altra banda, actualment la fundació que porta el seu nom, subvenciona la dotació musical de la biblioteca del Congrés de Washington, concedeix premis de composició musical i ajudes a investigacions musicològiques.

Aquests noms són sols alguns exemples triats entre les més de quatre mil compositores catalogades en l'actualitat, l'obra de les quals bé mereix ser rescatada de l'oblit. Aquest impuls de recuperació i investigació de la música femenina és gràcies al creixement extraordinari que va experimentar la Musicologia feminista a la dècada dels vuitanta. La Musicologia feminista també anomenada "de gènere", qüestiona el cànon establert en el Romanticisme el qual escollia el que són o no són obres mestres, o el perquè de la absència de "grans compositores".

En definitiva, en termes generals s'ha aconseguit el següent:

- Existència de premis, festivals i congressos exclusivament de música femenina.
- Reconeixement de les dones reconegudes com a pioneres al camp de la música contemporània, citades a enciclopèdies musicals arreu del món.
- Representació d'òperes i música simfònica als teatres i sales de concert més importants.
- Especialització de editors i cases discogràfiques en la música de dones.
- Creació de departaments dedicats a l'estudi de la dona compositora a les Universitats on s'imparteixen ensenyances de Musicologia.
- Les compositores actuals afirmen que tenen absoluta igualtat respecte dels seus col·legues masculins.

En conseqüència, al llarg del segle XX la consideració creadora de la dona artista mostra una clara evolució. Passem de l'afirmació que hi ha dos sexes, però una sola cultura, que és la cultura dels homes en la qual la dona participa, a l'anunci de la nova cultura: La cultura mixta. Segons l'editorialista francès Jean Marie Rouart: "les dones han donat una prova contundent de que el geni, així com no té raça ni país, tampoc té sexe". Aquesta afirmació dirigida a les dones escriptores, és una idea extrapolable a la resta de dones creadores d'arts.

Wanda Landowska

Amparo Bonet Costa
professora d'Història de la Música

Rebecca Clarke

Va nàixer a Harrow (Anglaterra) en 1886. Començà els seus estudis musicals amb el violí en 1903 a la *Royal Academy of Music* de Londres, però en 1905 quan el seu professor d'harmonia li proposà matrimoni, el seu pare la va traure de l'acadèmia immediatament. Dos anys després començà a estudiar composició al *Royal College of Music* de Londres, sent la primera alumna de composició del compositor Charles Stanford (professor de R. Vaughan Williams, Gustav Holst i Frank Bridge) i fou ell qui l'animà a canviar-se a la viola.

En 1912 va ser admesa com a violista en la *Queen's Hall Orchestra*, sent una de les primeres dones en incorporar-se a aquesta orquestra. Aleshores inicià la seua carrera com a concertista de viola, començà a participar en grups de cambra i va fer varies gravacions. En 1927 va fundar el *English Ensemble*, un quartet amb piano molt conegut en la seua època que va fer gires per Europa i Estats Units.

Com a compositora va ser coneguda a partir que dos de les seues composicions, la "Sonata per a viola" en 1919 i el "Trio per a piano, violí i violoncel" en 1921, quedaren en segon lloc en el concurs de composició del *Festival de Música de Cambra* de Berkshire (Massachusetts, USA). En realitat la "Sonata per a viola" quedà empatada al primer lloc, però finalment quedà guanyadora l'obra d'Ernest Bloch.

Al començament de la Segona Guerra Mundial emigrà als Estats Units, tenint en un principi que treballar de passejadora. En 1944 es va casar amb el pianista James Friskis, professor de la *Julliard School*. D'aleshores ençà es va dedicar a la composició i a l'ensenyament.

De les aproximadament 100 peces que va compondre, totes elles són música de cambra, cosa que era habitual de les dones compositores. Sols 20 d'elles han segut publicades. També va escriure articles sobre la viola i altres temes musicals. Morí a Nova York en 1979 amb 93 anys.

A l'any 2000 es constituí a Massachusetts *The Rebecca Clarke Society*, una fundació que pretén difondre el seu treball tant com a compositora com a violista.

Susy Sentamans Año
Professora de Viola

8 segles de Lutheria

A les anteriors edicions núms. 9 i 10 de Picat i Lligat, tinguérem l'oportunitat de conèixer un gran volum d'informació al voltant de l'aparició, evolució i construcció dels instruments de corda als períodes de l'Aràbig-Andalusí, Romànic, Gòtic, Renaixement i Música Tradicional. Tot això de la mà de Vicent Ferrús Mascarell, luthier especialitzat en instruments de corda polsada i fregada en la música antiga i tradicional, i que treballa a Ontinyent des de fa quatre anys.

Enguany hem tingut el plaer de comptar amb la seua presència al conservatori per mostrar-nos tots els instruments de la seua col·lecció i a més oferir-nos una conferència il·lustrada en la qual gaudirem de tots els seus coneixements històric-musicals, mitjançant un gran viatge a través de diferents països i èpoques. A més, per a il·lustrar aquesta conferència comptarem també amb l'actuació de *l'alquimista musical* Dani Miquel, que va interpretar una selecció de cançons populars i tradicionals amb els seus originals i manufacturats instruments, a més de la *viola de roda*, fent-nos gaudir a tots els presents, especialment als més menuts.

En aquest tercer capítol acabem el monogràfic dedicat a "8 segles de lutheria" amb l'etapa de més esplendor per a la construcció d'aquests instruments: El Barroc. Però, per suposat, esperem

futures col·laboracions amb Vicent Ferrús per a que ens conte moltes més coses.

Pel moment des de Picat i Lligat li donem les gràcies per la seua inestimable participació a la revista i a la vida cultural del conservatori d'Ontinyent.

Dani Miquel, a la viola de roda

Exposició d'instruments "8 segles de lutheria", al Saló d'Actes

CAPÍTOL 3: EL BARROC

Bodegó musical, ceràmica pintada per Mª Josep Campos

Com dèiem als capítols anteriors l'evolució social, de l'estil de vida i per tant de la música que s'escolta al carrer i als palaus, va anar canviant i creixent de "to" fins l'arribada del barroc d'una manera espectacular. Aquest desenvolupament es converteix en una explosió que mai més tornarà a ser tan generosa en les seues formes ni en el seu fons.

Tant de canvi genera desaparicions o almenys metamorfosis substancials en la grandària, nombre de cordes, materials exòtics i la consolidació de l'avet i l'erable europeus que mai més seran desbancats com a fustes consagrades.

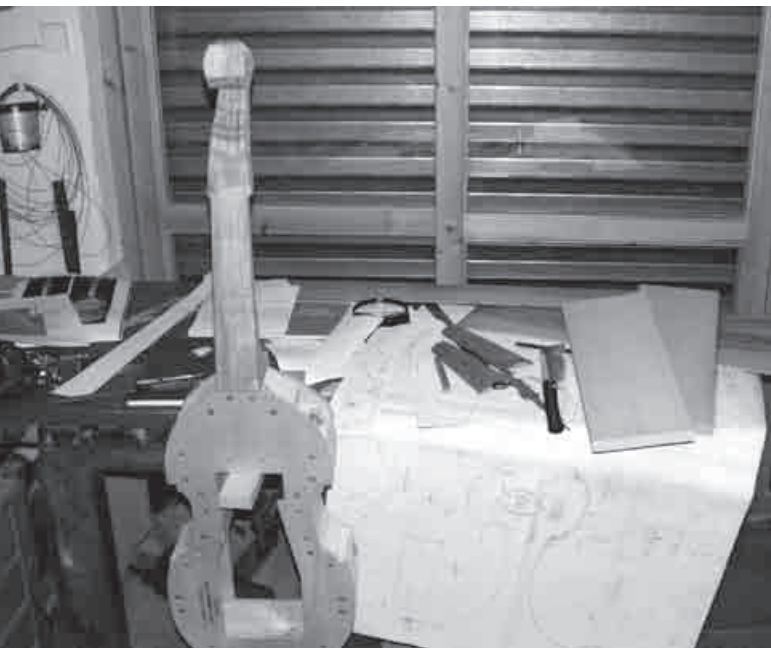
Les colònies en Amèrica, Índia i Àfrica nodreixen de diferents tipus de caoba, banús i palissandre, el luxe del marfil, carei, el nacre i l'or d'ultramar que reflectiran els seus lluentors als

instruments augmentant la seua bellesa.

Junt als escultors de *gúbia* i *beril*, marqueters i torners, els luthiers apleguen a nivells insospitats fins a la data i mai més igualats en el futur. Inclús utilitzant la millor tecnologia del S. XX s'ha aconseguit superar als mestres d'aleshores.

Mes avant parlarem dels experiments de la luthier Carleen Hutchins, que podríem titular "la tecnologia nord-americana no aconsegueix igualar els rudimentaris ferros de Cremona".

Per elaborar les cordes es continuen utilitzant majorment els budells de corder i d'altres animals de menor pes. Però es comença a buscar majors calibres que apleguen a les notes més greus entorçant el budell amb filaments de plata i coure buscant la sonoritat de les campanes amb les que es fonen aquests metalls sonors.

Fustes, plànols i motles de Viola da Gamba, al taller

Convé dir que encara avui en dia es continuen utilitzant els mateixos materials i tècniques artesanies per a fabricar les cordes de *llaüts*, *violes de mà* i *violes da gamba*, encara que els seus elevats preus són "*farina d'altre costal*".

Com sempre, les corts reials, l'aristocràcia i per suposat l'Església, continuen sent els grans motors de la producció, i és aquesta última la que pareix estimular la creativitat barroca. No sols en la música, sino també a l'arquitectura, l'escultura, la pintura, etc...

S'aplega a la culminació en la construcció dels orgues aconseguint aliatges metàl·lics més lleugers i sons que els vetustes tubs de fusta gòtics. Els constructors alemanys organitzats en famílies viatgen per tota Europa alçant moments sons d'altíssima qualitat i creant escola. Al seus teclats dobles i triples seuen genis com Bach i Cavanilles, que influïts per la frondosa espiritualitat de l'època aconseguiran altres tantes meravelles, sempre a l'ombra de l'Església.

En molts casos aquests genis s'ordenaren sacerdots per poder subsistir. No oblidem que aquests monstres de la música passaren penúries i fam fins al final dels seus dies. Recordem els exemples més coneguts de Mozart i Beethoven. Avui serien divos reverenciats i enriquits fins a la bogeria, amb la qual premiem als cantants i músics que tots coneguem i que mai els aplegaran a igualar. És paradoxal com aquells ho passaven

tan mal i els artistes actuals, submergits en la seua mediocritat, balafien els diners dels seus fans fins a límits d'escàndol.

Però tornem al barroc amb les seues llums i ombres.

Si la música creix, l'instrumentari també. Els vells *salteris*, només sobreviuran en convents de monges i alguna capella catedralícia. Es van convertir en *espinetes* i *clavicordis* pujats a preciosos mobles amb potes salomòniques o "*cabriolé*", i deixaran de tocar-se amb *martellets* o *plectres* sent els teclats els qui polsen les dobles i triples

Mural de ceràmica portuguesa barroca (anònim)

cordes, acabant com a *piano-forte* de teclat percudiu, però molt més avant.

La guitarra continua el seu camí augmentant el nombre d'ordres (cordes dobles) i baretage interior. Per suposat la decoració aplega al límit i prompte li arribarà la meta amb A. De Torres. El *llaüt* evoluciona de forma molt semblant, gràcies a un focus de construcció als Alps alemanys, Füssen (Tirol). Encara que anys enrere emigren alguns mestres a Lombardia fugint de les guerres de religió i creen l'escola italiana que donarà molt que parlar.

Les arpes creixeran en grandària, pes i nombre de cordes, incloent fins a quatre pedals per abastar més tons i semitons.

I com no, la família de la corda fregada o d'arc, va eliminar les antiquades *fídules*, *rabells* i *lires da braccio*, per desenvolupar les *violes da gamba*. Amb el seu extens ventall d'afinacions: *pardessus*, *tiple*, *alta*, *tenor*, *baixa*, *baix de viola* i *violone*.

Totes elles agermanades amb les *violes d'amore*, l'aparatós i bell *baritone* i la xicoteta "*pochette*", dels quals vos parlaré en altres edicions que van a complementar aquesta. El barroc va ser massa generós per a comprimir-lo en tan sols dos o tres pàgines.

El barroc va donar un ampli i sucós instrumentari que van saber aprofitar compositor i intèrprets genials com Saint-Colombe, Telemann, Couperin i el més conegut Marin Marais, que va aplegar a dirigir els músics de la cort del Rei Sol, Lluís XIV. Vos recomane la pel·lícula "*Todas las mañanas del mundo*" de Alain Corneau, de la qual el mestre Jordi Savall interpreta la banda sonora amb el seu *hesperión*... inoblidable, vos ho assegure!!!

La família del violí anava espentant inclús

El violagambista austríac i col·leccionista José Vázquez amb Vicent Ferrús

dins de l'època barroca, però serà a finals d'ella quant arribe al seu zenit. De la mà dels *Guarneri*, *Amati* i com no *Stradivari*, el més prolífic i famós, i potser el més perfecte. Però les seues històries les deixarem per a propers capítols. Vos assegure que hi haurà sorpreses i moltes coses que són difícils d'entendre. Per exemple la lluita titànica de la luthier nord americana *Carleen Hutchins*, amb la tota la tecnologia del S. XX intentant millorar als mestres cremonenses i els seus rudes ferros de taller... i mai els va superar.

Vicent Ferrús Mascarell

Luthier

Memòria gràfica

12-05-10
Sala Multiusos, Ontinyent.

MÚSICA I BALLET

Col.laboració entre l'aula d'Orquestra del CPM d'Ontinyent i l'acadèmica de Ballet Òpera d'Ontinyent.

27-05-10
Centre Cultural Caixa Ontinyent.

CONCERT de Música de Cambra a càrrec del quintet de corda "20 CORDES" i el quintet de vent "PIU FORTE".

17-06-10
Centre Cultural Caixa Ontinyent.

RECITAL CANT I PIANO
Alumnes de Cant acompanyats
pels pianistes Pilar Ferrero i
Joanjo Albinyana.

19-11-10
Centre Cultural de Caixa Ontinyent.

**CONCERT a càrrec del quartet de
saxòfons "SAX DAAM QUARTET"**

10-02-11
Centre Cultural de Caixa Ontinyent

"Homenatge al pintor Segrelles"
a càrrec del quintet de metalls
"LICANTROPS".

24-02-11
Centre Cultural de Caixa Ontinyent.

CONCERT ALUMNES DE CORDA
acompanyats pels pianistes Rosa Campos i Jose Gabriel Guaita.

31-03-11
Centre Cultural de Caixa Ontinyent.

CONCERT DE MÚSICA DE CAMBRA
"El quartet de corda i la música barroca per a veu".

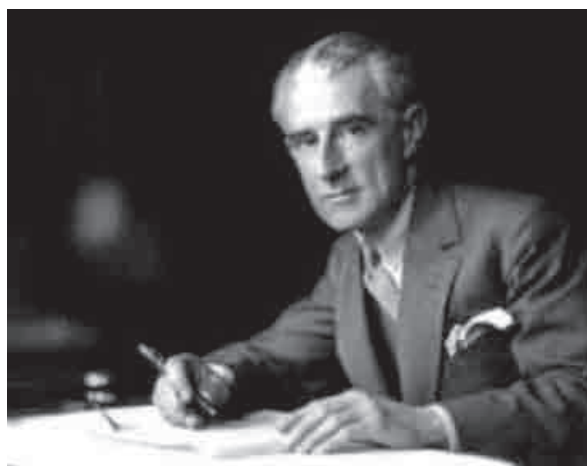
Anecdotalari Musical

Als catorze anys Mozart era ja un afamat geni precoç que viatjava amb el seu pare per a oferir distints concerts per ciutats i corts europees. Fou a eixa edat quant, passant per Roma, acudiren els dos a la Basílica de San Pedro del Vaticà per a escoltar un concert que s'oferia a la Capella Sixtina i en el que s'interpretava un famós Miserere, obra de Allegri, de quina partitura era gelosament guardada i sobre la que pesava la prohibició de copiar-la o reproduir-la fora del Vaticà. Després del concert, i ja al seu allotjament, el jove Mozart fou capaç de transcriure-la de memòria nota per nota sense equivocar-se, de tal forma que la partitura deixà de ser secreta i Allegri va obtenir certa posteritat, que d'altra manera se li haguera negat.

Lucciano Pavarotti fou un dels grans tenors del segle XX, però pocs coneixien fins fa poc temps (1.997) que no sabia música. Era incapaç de llegir una partitura. "Ja soc massa major per a aprendre...", deia. I com ho feia?, vos preguntareu. Doncs tenia establert un sistema de símbols i línies de colors ascendent i descendent que indicaven l'evolució de la melodia, i que li servia com a recordatori a l'hora d'interpretar.

El piano és un instrument que habitualment es toca amb les dues mans, és obvi. No obstant, el compositor francès Maurice Ravel va escriure un concert exclusivament per a la mà esquerra dedicat a un pianista amic seu que acabava de perdre la mà dreta a la guerra.

Vivaldi i la Inquisició

Un dia Vivaldi estava dient missa, i de sobte li vingué al cap el tema d'una fuga. Immediatament deixà l'altar on oficiava i se'n anà a la sagristia per a escriure el tema... El denunciaren a la Inquisició, que afortunadament el van considerar com a un músic, es a dir com a un boig, i es limitaren a prohibir-li que seguira dient missa.

És ben coneguda la naturalesa hipocondríaca del gran compositor rus Igor Stravinsky. No podia dormir sense una llum encesa fora del seu dormitori ni treballar si pensava que algú estava escoltant-lo tocar. Es posava tan nerviós al actuar en públic que una vegada s'oblidà de les notes de la seua pròpia composició. Anava al metge en cada ciutat que visitava i prenia incessantment pastilles que ell mateix es receptava. En 1.934, poc després que el seu fill major, Theodore, haguera de ser operat d'apendicitis, Stravinsky es va fer extirpar el seu propi apèndixsa "com a precaució". I a continuació ordenà que feren el mateix als seus altres tres fills.

Com a referència obligada de l'apassionament que tenia Gioachino Rossini per la gastronomia, es diu que en tota la seua vida va plorar únicament en dues ocasions: a la mort del seu pare, i quant se li va caure per la borda d'un vaixell un titot trufat. Situació comprensible, si tenim en compte, que per a Rossini la trufa era "el Mozart de les setes".

Piano vertical i llit

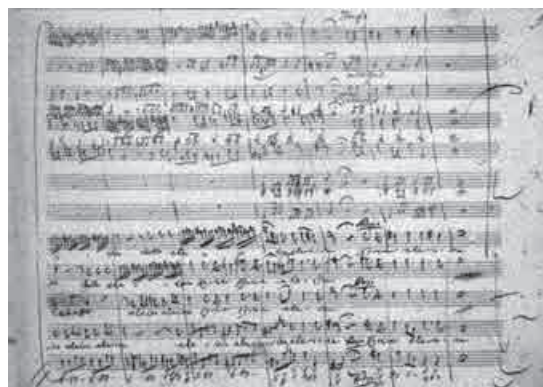
El nom exacte de l'obra és Convertible Bed in Form of Upright Piano, i ha sigut dissenyat per Smith & Co.. Actualment, es troba al Brooklyn Museum. És un piano que se converteix en llit, per a les persones que tenen poc espai a casa .

L'únic inconvenient és que aquest piano no sona, donat que no porta tot el mecanisme necessari d'un piano de veritat, però és molt decoratiu.

Mozart el geni

Mozart va escriure 621 obres que passà a paper escrupolosament, quasi sense taxons ni esmenes. Es calcula que copiar la seua obra completa dedicant 10 hores al dia portaria 25 anys de feina. És increïble si tenim en compte que Mozart sols va viure 35 anys.

Açò s'explica perquè abans de passar l'obra a paper la tenia completament desenvolupada en la seua ment, cosa que li facilitava la feina al transcriure-la a paper i disminuïa la quantitat d'errors.

Biblioteca

LA CLAVE WAGNER

Eitan Melnick
Ed. Algaïda eco

LAS VÍRGENES DE VIVALDI

Barbara Quick
Ed. MAEVA

EL SÍNDROME MOZART

Gonzalo Moure
Ed. SM

¿PORQUÉ MAHLER? CÓMO UN HOMBRE Y DIEZ SINFONÍAS CAMBIARON EL MUNDO

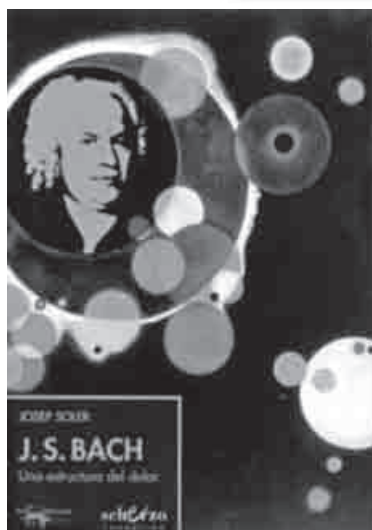
Norman Lebrecht
Ed. Alianza Editorial

LUDWIG VAN BEETHOVEN

Brigitte Massin
Ed. Turner

J.S. BACH UNA ESTRUCTURA DEL DOLOR

Josep Soler
Ed. Scherzo

ESCOLTAR A DON GIOVANNI DE MOZART

Albert Balcells
Ed. DUX

Fonoteca

ELGAR:

Cello Concert / Dvorak / Respighi

Gabetta Sol, cello

B.M.G.

EL VIOLIN ROMÁNTICO

Joshua Bell, violí

DECCA

CHERUBINI:

Los cuartetos de cuerda

Cuarteto Melos

BRILLANT CLASSICS

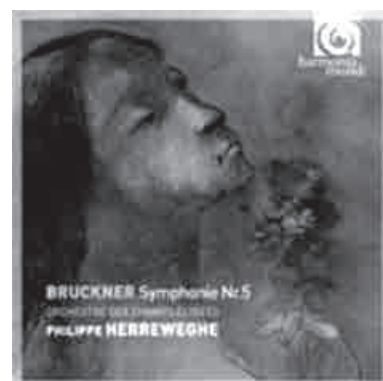

BRUCKNER: Simfonia nº 5

Orchestre des Champs Elysées

Philippe Herreweghe

HARMONIA MUNDI HMC

**TELEMANN: Integral de Les Sonates a trío
per a violí, oboè, flauta i baix continu**

Fabio Biondi, violí

Alfredo Bernardini, oboè

Lorenzo Casacanti, flauta

Monica Piccinini, soprano

Tripla Concordia

BRILLIANT CLASSICS 93873

CANCIONES SACRAS

Obres de Bach, Haendel, Schubert, Mozart, Franck, Bernstein, Fauré, Poulenc, Reger i Humperdinck

Renée Fleming, soprano

Susan Graham, mezzosoprano

London Voices

Royal Philharmonic Orchestra

Director: Andreas Defls

DECCA

RIGOLETTO, VERDI

Sherrill Milnes, Joan Sutherland,

Luciano Pavarotti, Martti Talvela

i Huguette Tourangeau.

Ambrosian Opera Chorus

Orquestra Simfònica de Londres

Director: Richard Bonyng

DECCA

BACH: La Pasión según San Mateo

Peter Pears, Dietrich Fischer Dieskau, Elisabeth

Schwarzkopf, Christa Ludwig, Nicolai Gedda,

Walter Berry

Niños del Coro de la Parroquia de Hampstead

Orquesta y Coro Philharmonia

Director: Otto Klemperer

EMI CLASSICS

Videoteca

GREAT CONDUCTORS OF THE THIRD REICH: ART IN SERVICE OF EVIL (1997)

Starring: Leo Blech, Karl Böhm. Bel canto society. 53'

Com una compilació d'actuacions dels famosos directors alemanys en l'Alemanya Nazi, aquest enregistrament proporciona una mirada desconcertant tant a l'Alemanya nazi que va intentar explotar la cultura com als artistes que essencialment van consentir convertir el seu art en la propaganda nazi. El metratge conté concerts que Karajan va donar en el París ocupat, així com a Furtwangler dirigint davant un teló d'esvàstiques. En ell es mostra una mirada xocant i surrealista de la música clàssica a l'Alemanya Nazi.

CASALS, UNA BATUTA PER LA PAU

Vilassar de Dalt. Òrbita produccions audiovisuals, 2000. video, dvd. Català/ castellà.

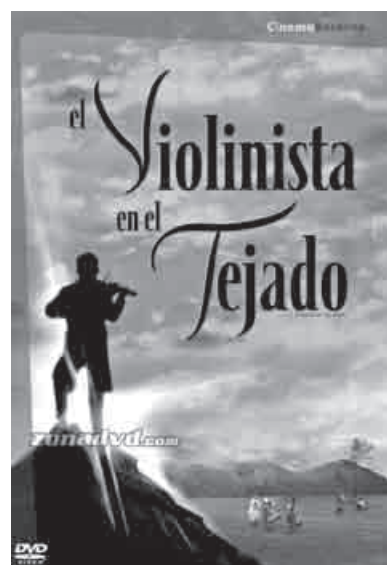
El narrador d'aquest vídeo, simulant a Pau Casals, ens explica els records d'infantesa del músic i els moments més importants de la seva vida: la creació de l'Orquestra Pau Casals; l'inici de la Guerra Civil i les activitats que ell va dur a terme durant la Guerra; la vida a Prada de Conflent; la creació de l'obra "El pessebre"; les seves activitats com a professor de violoncel; la vida a Puerto Rico i també el discurs que va fer l'any 1971 davant les Nacions Unides. En el vídeo també es mostren cites cronològiques de la vida del músic, a més a més de comentaris d'altres personalitats, com J. F. Kennedy, Albert Einstein, Edward Grieg, Albert Schweitzer, en referència a la seva figura.

MÚSICA DEL CORAZÓN (MUSIC OF THE HEART)

Director Wes Craven. Repartiment: Gloria Estefan, Angela Basset, Aidan Quinn, Meryl Streep, Cloris Leachman. 2 hores.

Basada en una història real, aquesta pel·lícula narra la vida de Roberta Guaspari, una dona violinista que va deixar la seva carrera al casar-se. Un any després, el seu marit l'abandona amb els seus dos fills i després de la separació decideix refer la seva vida instal·lant-se al barri de Harlem Est a NY, on farà de professora de violí en una escola. Malgrat la incredulitat de la directora del centre, dels alumnes i dels pares i mares de que la música pugui servir-los d'alguna cosa, ella mostrarà com els seus ensenyaments els canvien les seves vides, a més de la seva. Malgrat els seus èxits, després de deu anys d'ensenyaments, la direcció de l'escola decideix cancel·lar els fons per a la seva classe, però amb l'ajuda dels seus amics, antics alumnes i la comunitat, realitzen un recital al Carnegie hall per aconseguir fons. I els aconsegueixen.

EL VIOLINISTA EN EL TEJADO

Fiddler on the roof. Norman Jewison. EUA. 181' Repartiment: Chaim Topol, Norma Crane, Leonard Frey, Molly Picon. Guió: Josep Stein (basada en l'obra teatral del mateix nom i de la novel·la de Sholom Aleichem, Les filles de Tevye).

Al poblet rus d'Anatevka conviuen el 1905 dues comunitats, una hebrea i una altra de religió ortodoxa. Tevye, el lleter jueu, i la seva dona Golde intenten casar a les seves filles seguint la tradició, però les joves tenen altres idees. Tot es complica amb l'aplicació d'un programa imperial.

Els èxodes forçats del poble jueu en diversos moments històrics han estat retratats en diverses ocasions pel cinema. Aquest musical, localitza un dels èxodes més importants de la història contemporània en un fictici poble Ucrainià. El protagonista, aferrat a la tradició, s'ha d'enfrontar als canvis vertiginosos de l'època, que afecten no només a la seva forma de pensar, sinó fins i tot a la seva pròpia vida, com un violinista que intenta executar la seva melodia sobre una inestable teulada.

Passatemps

SOPA DE LLETRES

T	G	N	M	G	I	O	P	L	A	K
S	A	R	H	T	Y	U	I	J	T	M
M	A	J	F	D	C	A	S	F	E	N
O	L	X	I	L	Ò	F	O	N	P	B
H	Ñ	V	Ò	C	B	N	U	I	M	R
H	M	L	G	F	D	T	D	G	O	E
K	N	B	V	L	O	S	O	T	R	R
V	I	O	L	A	Z	N	X	G	T	C
L	E	R	U	U	O	Í	A	E	A	R
I	A	U	Y	T	R	Q	L	P	W	F
P	G	T	Y	A	U	I	M	O	O	S
A	N	I	A	Ç	L	O	D	K	I	S
D	V	F	G	U	R	J	K	L	Ñ	V
F	R	Y	U	T	A	Q	Z	D	G	B
W	X	I	A	B	A	R	T	N	O	C

El primer plat del menú de hui consisteix en una sopa d'instruments musicals que, per a que no et sente mal, deus menjar-la amb calma. Bon profit!!!

SAXÒFON
TROMPETA
XILÒFON
VIOLA
FLAUTA
TROMPA
DOLÇAINA
VIOLÍ
FAGOT
CONTRABAIX

SIDOKU

Instruccions:

Per completar el sidoku, has de situar en les caselles buides una nota (do, re, mi, fa, sol, la, si), tenint en compte que les set notes han d'aparèixer en cada columna, en cada fila i en cada zona (una zona queda delimitada per vores més gruixudes).

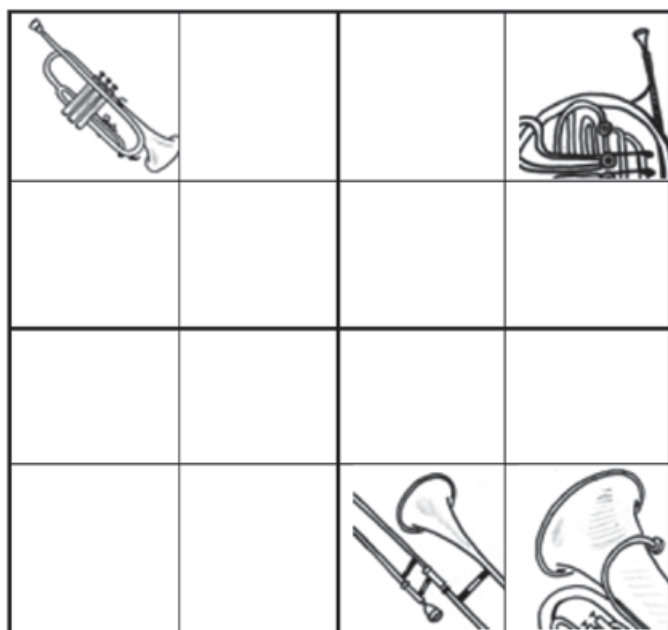
Només existeix una solució!

Les notes de les caselles ombrejades (en ordre: d'esquerra a dreta i de dalt a baix) corresponen als primers compassos de la peça musical. **Si el resols correctament, podràs cantar la melodia que s'indica al peu del Sidoku.**

		SOL			RE	
						SOL
	FA		MI			
	RE	MI	SOL		LA	
					MI	
	DO	LA	SI	RE		
				SOL		

Pequeña serenata nocturna (W. A. Mozart)

SIDOKU D'INSTRUMENTS

Instruccions:

Per completar el sidoku, col·loca un instrument musical a les caselles buides, tenint en compte que no es poden repetir en cap de les files, columnes i zones (una zona queda delimitada per les vores més en negreta). Només existeix una solució!

Vols comprovar la teua cultura musical? Relaciona als compositors amb les seues obres.

1- J. S. Bach	1- El amor brujo
2- Beethoven	2- Simfonía Inacabada
3- Chopin	3- Marxa turca
4- Stravinski	4- Concert per a piano i orquestra en si bemol menor
5- Mendelssohn	5- Concerts de Brandenburg
6- Tchaikowski	6- La consagració de la Primavera
7- Gerswin	7- Preludi "La gota de agua",
8- Mozart	8- "Romanzas sin palabras"
9- Schubert	9- Rapsodia in Blue
10- Manuel de Falla	10- Concert de 'Emperador

Solució: 1-5, 2-10, 3-7, 4-6, 5-8, 6-4, 7-9, 8-3, 9-2, 10-1.

Agenda

Maig

20	Concert Orquestra del CPM Ontinyent
25	Recital Fi de Grau Professional
26	Concert Piano al Centre Cultural Caixa Ontinyent
27	Concert Banda i Orquestra a la Sala Gomis d'Ontinyent

Juny

1	Recital Fi de Grau Professional
	Publicació vacants E. Professionals
2	Recital Cant al Centre Cultural Caixa Ontinyent
3	Concert Antics Alumnes
6 al 10	Inscripció Accés E. Professionals
14, 15, 16 i 17	Audicions 3r Trimestre
21, 22 i 23	Proves d'Accés E. Professionals
28	Concert Cloenda curs 10-11

Juliol

11 al 15	Matrícula G. Professionals
18 al 22	Matrícula E. Elementals

Setembre

1 al 9	Inscripció ingrés E. Elementals
2 i 5	Exàmens de recuperació
6, 7 i 8	Matrícula E. Professionals setembre
7	Proves d'Accés E. Professionals
9	Matrícula alumnes que superen les proves d'Accés
12	Publicació vacants E. Elementals
13	Proves d'Ingrés E. Elementals
15	Adjudicació de places E. Elementals
16 al 20	Matrícula E. Elementals

En clau d'humor

Estudiant de guitarra

Cites i Frases Cèlebres

La música seria el llenguatge de la filosofia si poguera pensar amb sons en compte de pensar amb paraules.

G. W. F. Hegel, Filòsof alemany (1770-1831)

El músic és potser el més modest dels animals, però també el més orgullós, doncs és el que inventà el sublim art d'arruïnar la poesia.

Erik Satie, compositor francès (1866-1925)

El que escolta música sent que la seua soledat, de repent, es pobla.

Robert Browning, poeta anglès (1812-1889)

No és suficient amb escoltar la música; a més hi ha que veure-la.

Igor Stravinski, compositor rus (1882-1971)

En veritat, si no fora per la música, hi haurien més raons per a tornar-se boig.

Piotr Ilich Chaikovski, compositor rus (1840-1893)

La música pot donar nom a allò innombrable i comunicar el desconegut.

Leonard Bernstein, compositor estatunidenc (1918-1990)

La música compona els ànims descompostos i allibera els treballs que naixen de l'esperit.

Miguel de Cervantes Saavedra (1547-1616) Escriptor espanyol.

La música és un art que està fora dels límits de la raó, tant es pot dir que està per davall com que es troba per damunt d'ella.

Pío Baroja, escriptor espanyol (1872-1956)

Jo moriré per a viure. El meu temps encara està per arribar.

Gustav Mahler, compositor austríac (1860-1911)

Si no fora físic, seria probablement músic. Pense molt a sovint amb música. Visc el meu somni despert en música. Veig la meua vida en termes de la música... Trobe la majoria d'alegries amb la música.

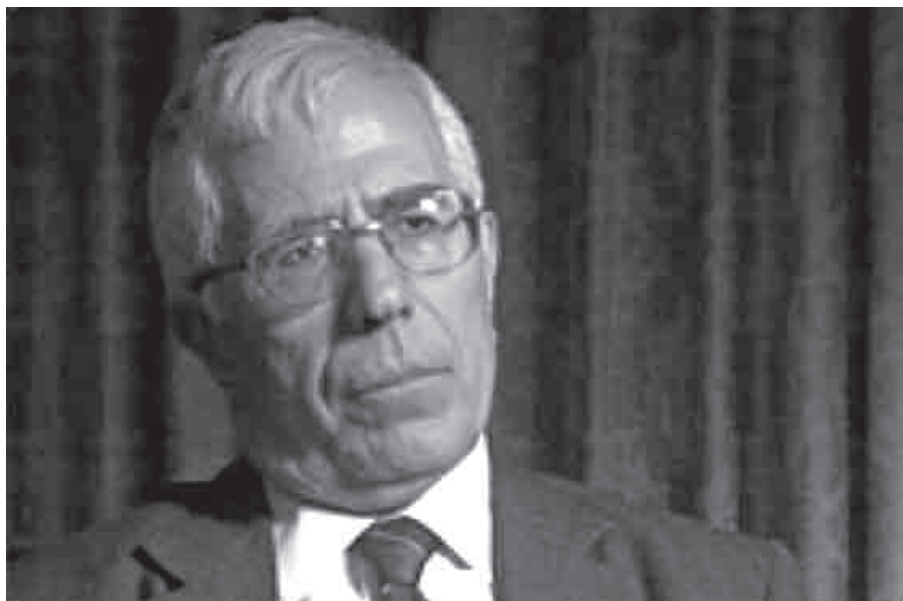
Albert Einstein, físic alemany (1879-1955)

La única cosa millor que la música, és parlar de música.

Gabriel Garcia Marquez, escriptor colombià (1927-...)

La música ha d'escoltar-se a mitjana llum, a fi que l'atmosfera musical no s'altere per les sensacions visuals.

Stendhal, escriptor francès (1783-1842)

Prof. Dr. Mehmet Aydın

República de Turquía.
Teòleg i ministre d'Estat.

La vida com una forma d'art

Quant mire al meu interior i em pregunte "què és la vida?", generalment pense en la paraula "síntesis". Sempre que no siga forçada, la síntesis es produeix en un contexte d'equilibri.

Una vida "bella" és la síntesis de totes les experiències fonamentals viscudes. Som sers que "saben", que "creuen", que posseeixen valors morals i una apreciació de la bellesa. En altres paraules, les experiències cognitives, religiós-psíquic-espirituals, morals i estètiques aconseguixen, en gran mesura, donar-li sentit a les nostres vides com a éssers humans.

El que fa que viure siga "una forma d'art" és la possibilitat de comprendre l'estat o el nivell d'existència que recolza totes aquestes experiències, que s'alimenten de totes elles i que es denomina "unitat dins la multiplicitat" sense perdre les pròpies autonomies parcials.

Sé que no és fàcil. En la meua opinió, es tracta "d'estar en camí cap a un objectiu" i, per lo tant, experimentar el "apropar-se". I més que una "circumstància", aquesta experiència és una "formació", un procés.

La història ens ensenya que és possible trans-

metre una gran part de l'experiència humana a altres persones. L'existència de mútues influències, interaccions, pareguts i, inclús, divergències entre les cultures i les civilitzacions són una prova d'açò. Encara que alguns pensadors objecten aquesta teoria, en un anàlisi final hi ha una sola humanitat ocupant la faç de la Terra.

I aquesta humanitat hui s'enfronta a una seria amenaça. Açò es manifesta en el fet que l'experiència cognitiva ha sigut posada en gran mesura al servei de la força bruta, l'experiència moral ha sigut relativitzada fins el punt de debilitar la seua unitat; l'experiència estètica manca de sensibilitat fins transformar-se en una mercancia monetària, i la espiritualitat ha sigut reduïda, per dir-ho d'alguna forma, al nivell del pur esoterisme.

Mentre tant, un "culturalisme" i inclús un "civilitzacionalisme" han emergit i alimenten la divisió, la separació i la fragmentació. I açò ha donat lloc a una actitud del tipus: "jo posseisc valors civilitzats i per tant, "l'altre" es té que ajustar als meus esquemes". Actualment, aquesta actitud és el principal enemic de la vida en harmonia, o de la "unió en la diversitat".

picatilligat@conservatoriontinyent.com

www.conservatoriontinyent.com

connecta't !!!!!

gráficas
minerva
sucesores, s.l.

Caixa Ontinyent

Més i millor

MÉS OBRA SOCIAL

Caixa Ontinyent
realitza la seua obra social
exclusivament en les nostres comarques.
On reverteix tots els seus beneficis.

Més obra social. Millor servei.

*Per això sóc client
de Caixa Ontinyent.
I perquè Caixa Ontinyent
és la nostra*

CAIXA
Ontinyent
La caixa de les comarques

la nostra caixa

Des de 1884